STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01326

DI VELT VERT KLENER

Beatrice Goldsmith

•

Permanent preservation of this book was made possible
by Douglas Laptook in memory of his uncle, Philip Laptook

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ביטריס גאָלדסמיט

די וועלט ווערט קלענער

לידער און פּאָעמעס

ניו יאָרק, 1953

שער־בלאַט אין יידיש און ענגליש געצייכנט דורך מיכל ווײַנער

אינהאַלט:

ביטרים גאָלדסמיט — פון
י. זילבערבערג — — — — — 5

ביטרים גאָלדסמיט — פון
ערנא קאַגאַן — — — — — 8

אָריגינעל אין יידיש:

ביים אָרון פון מיין זיידע — 9
מיין באָבע — — — — — — 10
מיט זון-פאַרגאַנג — — — — 11
צו הויך געגאַנגען — — — — 11
לעבן — — — — — — — — 11
יאַפּאַנעזישע האָקו-לידער — 12
פרילינג — — — — — — — 12
אַפּריל — — — — — — — 13
די וועלט שטאַרבט — — — — 14
דער קראַנקער — — — — — 15

איבערזעצט פון חנן קיעל:

מיר דוכט איך גיי — — — — 19
אייבערהעם לינקאָלן — — — 20
אבשלום מיין זון — — — — 22
אסתר המלכה — — — — — 26
די וועלט ווערט קלענער — — 30
קליפּ-קלאַפּ — — — — — — 30
קינדער וואַקסן — — — — — 31

די ערד איז היימיש — — — — 31
מיין שכן — — — — — — — 32
ווען דער שול-גלאָק
קלינגט אין שול — — — — 33
ס'איז ניט מאָדנע — — — — — 34
וויג-ליד — — — — — — — 34
שלאָף איז גלייך אומעטום — 35
ווידער זינגען קינדער — — — 35
דער זיידע באָק — — — — — 36
גרוי-בלוי טייבעלע — — — — 36
גאָלדע, גאָלדן פישעלע — — — 37
בריינע די קו — — — — — — 37
נאַכע טשערעפּאַכע — — — — 38
אַ קליין ווייס מייזעלע — — — 38
וועווע וועוועריק — — — — — 39
דאָס ווייסע לעמעלע — — — — 39
צירק-פּאַראַד — — — — — — 40
טיק-טאַק — — — — — — — 42

אָריגינעל אין יידיש:

יידן אין דער אַמעריקאַנער
ליטעראַטור — — — — — 43
ניסים אויפן ים — — — — — 47
דאָרטן — — — — — — — — 48
סוף — — — — — — — — 48

ביטריס גאָלדסמיט

פון י. זילבערבערג

צום ליכטיקן אָנדענק פון ביטריס גאָלדסמיט, גיט איר משפּחה אַרויס אַ בוך מיט ביטריסעס יידישע שאַפונגען. אין בוך וועלן זיך אויך געפינען אַ טייל פון אירע ענגלישע לידער, וואָס דער פּאָעט און לערער חנן קיעל האָט איבערזעצט אויף יידיש.

ביטריס גאָלדסמיט האָט איבערגעלאָזט נאָך זיך אויף ענגליש אַזוי פיל פאַרשיידנאַרטיקע פּאָעטישע שאַפונגען, אַז עס וועט נאָך דויערן אַ שטיקל צייט ביז מען וועט אַלצדינג צוזאַמענגעמען און מסדר זיין.

אַ גרויסע טייל פון אירע שאַפונגען זיינען אַרויסגעגעבן געוואָרן אין ביכלעך און אַנדערע זיינען פאַרעפנטלעכט געוואָרן אין פאַרשיידענע ליטע־ראַרישע אויסגאַבעס און אַנטאָלאָגיעס.

דאָס דאָזיקע בוך וועט דינען ווי אַ מאָנומענט פאַר אירע אין צער־פאַרבליבענע עלטערן, משפּחה און פריינט, וואָס לעבן בלויז מיט די ליכטיקע זכרונות פון ביטריסן.

דאָס בוך וועט אויך זיין אַ צושטייער צו דער יידישער ליטעראַטור, באַזונדערס צו דער יידישער קינדער־פּאָעזיע.

ביטריס גאָלדסמיט איז קודם כל געווען אַ דיכטערין, אפילו איר פּראָזע איז אויך פּאָעזיע. איר קליינע עסיי „יידן אין דער אַמעריקאַנער ליטעראַ־טור", איז אַ היסטאָרישער דאָקומענט וועגן דעם טראַכטן און דענקען פון דער אַמעריקאַנער יידישער אינטעלעקטועלער יוגנט, פון וועלכער ביטריס גאָלדסמיט איז געווען אַ שיינע פאַרשטייערין.

בשעת ביטריס האָט געשריבן די עסיי „יידן אין דער אַמעריקאַנער לי־טעראַטור", אין דער „שלום עליכם מיטלשול שטים", אין יאָר 1932, איז זי בסך-הכל אַלט געווען זעכצן יאָר, און דאָך שטראַמט אַרויס פון דער דאָזיקער עסיי געדאַנקען פון אַ רייפן מענטשן מיט אַ באַשטימטן צוגאַנג צו ליטעראַ־טור, זי ווייזט אַרויס ערודיציע אין ליטעראַרישע ווערק. עס איז באַזונדערס אינטערעסאַנט איר בליק אויף דער עובֿדה פון יידישע שרייבערס, וואָס שרייבן אויף ענגליש, סיי אויף יידיש און סיי אויף אַלגעמיינע טעמעס. זי האַלט,

אַז די ווערק פון די ענגלישע יידישע שרייבערס, באַרייכערן די אַמעריקאַנער ליטעראַטור און דאָס וואָס זיי שאַפן גייט אויפן חשבון פון דער אַמעריקאַנער קולטור און ניט אויף דעם יידישן חשבון. און דאָך קענען די אַמעריקאַנער יידישע שרייבערס, ווי שטאַרק זייער טאַלאַנט, פעאיקייט און אַמביציע זאָלן ניט זיין, שטייגן בלויז ביז אַ געווּיסן שטאַפּל, אויף דעם גייסטיקן לייטער, און בלייבן דאָרטן ווי אין אַ חלל.

אין דעם דאָזיקן געדאַנק איז פאַראַן אַ געזונטער, נאַטירלעכער, יידיש-נאַציאָנאַלער צוגאַנג צו דעם ענין פון יידישע שרייבערס, וואָס שאַפן אויף פרעמדע לשונות, מעג דער ניט-יידישער לשון זיין אין גאַנצן אייגן דעם שרייבער. אויך ביטריס גאָלדסמיט, אין די שפּעטערישע יאָרן פון איר שרייבן, איז אַליין שטאַרק באַווירקט געוואָרן פון דער אַנגלאָ־סאַקסישער קולטור און האָט געהאָלפן זי באַרייכערן. אָבער אין דעם איז ניט פאַראַן קיין סתירה פון איר בליק אויף דעם יידישן שרייבער און זיינע ליטעראַרישע מעשים. וואָרעם דאָס איז דאָך דער גורל פון יידישן וועלט־פאָלק.

עס איז גאַנץ סימפּטאָמאַטיש פאַר ביטריסעס טאַלאַנט, וואָס אין אירע יידישע קאָמפּאָזיציעס, וואָס זי האָט געשריבן, בשעת זי האָט זיך נאָך גע-לערנט אין דער פאָלקשול, און איז אַלט געווען צוועלף יאָר געפינען זיך ניט קיין שאַבלאָנע אויסדרוקן. זי איז דאָ שוין (אין „רעגן" און „ניסים אויפן ים".) אַ דיכטערין, וואָס פירט אַריין דעם לייענער אין דעם לאַנד פון פאַנ־טאַזיע און פון פּאָעטישער שיינקייט.

אין דעם בוך געפינען זיך ביטריסעס דרייסיק לידער, וואָס דער לערער און פּאָעט חנן קיעל האָט איבערגעזעצט פון ענגליש אויף יידיש. דאָס זיינען בלויז מוסטערן פון אירע פיל־צאָליקע פּאָעטישע שאַפונגען.

די ענגלישע ליטעראַטור, ווי באַקאַנט, איז זייער רייך אין פאַרשיידענע מינים קינדער־לידער, באַזונדער וועגן הויז-חיות; און דאָך האָבן ביטריס גאָלדסמיטס קינדער-לידער אויך אויף ענגליש געוועקט אָנזען. וואָרעם דאָס זיינען ניט סתם געגראַמטע שורות, וואָס אַ געאיבטע פען מאַכט זיי כהרף-עין, נאָר דאָס זיינען מיניאַטור־לידער, וואָס פאַרמאָגן יענע געבענטש-טע תמימותדיקייט, וואָס נאָר עכטע פּאָעטן קענען שאַפן. זיי זיינען באַ-שטראַלט פון אַ מענטשלעכן חן און ווירקן אוממיטלבאַר אויף קליין און גרויס.

די שטומע בעלי־החיים ווערן באַלעבט און קריגן עפּעס פון דעם „צלם אלקים". ביטריסעס „אייב לינקאָלן" ווערט געזונגען איבער אַמעריקע אין טאָג פון לינקאָלן. עס איז הפנים ניט אַזוי לייכט אָנגעקומען דעם איבערזע-צער דאָס איבערצוזעצן אויף יידיש. בכלל איז שווער איבערצוזעצן פּאָעזיע פון איין שפּראַך אויף דער צווייטער, עס ווערן פאַרלוירן די סובטילע טענער.

די דיכטערישע ניואַנסן און שפּראַכלעכע אייגנטימלעכקייטן, וואָס אַ שריי-בער באַהויכט זיינע לידער.

„אבשלום מיין זון“ האָט די ענגלישע פירמע מילס־מוזיק פאַרלאַג ארויסגעגעבן אין פּלאַטן און זיינען דערשינען אין אַ סך אויפלאַגעס.

אינטואיטיוו האָט די דיכטערין ביטרים גאָלדסמיט דערפילט די גרויסע מענטשלעכע טראַגיק. זי האָט די דאַזיקע לידער געשאַפן אין איר בלי־צייט, ווען זי איז געווען פול מיט ליבע צו דעם מענטשן און צו דער וועלט. דאָך הערט זיך, זייער אָפט, אַ שטילער קרעכץ אין אַ סך פון אירע לידער־וואָס שטאַמען פון דער דאָזיקער רייפער, יוגנטלעכער עפּאָכע.

ביטרים גאָלדסמיט האָט געהאַפט צו ווערן אַ יידישע דיכטערין. מיט גרויס ליבשאַפט האָט זי געלייענט גוטע יידישע פּאָעזיע. זי האָט פאַרמאָגט אַ מיטגעבוירענעם חוש און פאַרשטענדניש פאַר אמתער קונסט. אַליין האָט זי אויסגעזען ווי אַ פּערזאָניפיקאַציע פון קונסט. הויך, שלאַנק, מיט אַ פּאָר גרויסע, ליכטיקע, פאַרליבטע ברייט-צעעפנטע, שוואַרצע גרויסע אויגן און מיט אַ שטראַלנדיק אַלבאַסטער פּנים.

אין די יאָרן, וואָס ביטרים גאָלדסמיט האָט זיך געלערנט אין דער שלום עליכם מיטלשול, און וואו איך האָב אויך געהאַט די פריידּ צו זיין איינער פון אירע לערערס, איז זי געווען אַן אינספּיראַציע ניט בלויז פאַר איר קלאַס, נאָר פאַר דער גאַנצער מיטלשול. זי האָט אָפט גורם געווען, אַז די לימודים זאָלן שטיין אויף אַ הויכער ניוואָ.

בשעת ביטרים גאָלדסמיט האָט זיך געלערנט אין דער שלום עליכם מיטלשול און זיך באַקענט מיט קאַדיע מאָלאָדאָווסקיס לידער, האָט זי אַ שטאַרק באַגייסטערטע זיך גענומען איבערזעצן אירע לידער אויף ענגליש. זי האָט זיך אָפּגעקליבן אַ סעלעקציע לידער פון אברהם רייזענען, וואָס זיינען איר באַזונדערס געפעלן געוואָרן און געחלומט צו באַקענען די אַמעריקאַנער וועלט מיט אונדזערע גרויסע פּאָעטן. אַ גאָר שטאַרקן איינפלוס האָט געהאַט אויף איר די פּאָעטישע שאַפונגען פון יהואש. זי איז אויך געווען פאַרליבט אין מאַני לייבס לידער.

ביטרים גאָלדסמיט האָט געהאַט אָפן ניט בלויז איר מוח, נאָר אויך איר האַרץ פאַר מענטשלעכע פריידן, ליידן, האָפענונגען און חלומות. דער־ריבער פילט זיך אפילו, פון צייט צו צייט, אין אירע שטיפערישע לידער, דער דאָזיקער געמיט-צושטאַנד.

ביטרים איז געבוירן געוואָרן — דעם 17טן אַפּריל 1915 אין בראָנקס.

אין דער יידישער שול, אין דער שלום עליכם פאָלק שול 15, האָט ביטרים אָנגעהויבן זיך לערנען, ווען זי איז שוין געווען אַ דערוואַקסן מיידל פון 11 יאָר. זי איז אָבער אַריינגעקומען אין דער יידישער שול מיט יידיש לשון אין מויל. דאָס איז אַדאַנק אירע עלטערן, פון וועמען ביטרים האָט

געירשנט אַ סך גוטע מידות, אויך איר קינסטלערישע נשמה האָט זי געירשנט פון אירע עלטערן. דער אונטערשייד איז נאָר, וואָס שרה גאָלדסמיט, די מוטער פון ביטריסן, שאַפט אינדיווידועלע, פּערזענלעכע קונסט, בעת ביטריסעס קינסטלערישע פּערזענלעכקייט איז געוואָרן אַ רשות הרבים.

ביטריס גאָלדסמיטס עטישע פּערזענלעכקייט און איר טיף-פּאָעטישע און קינסטלערישע נשמה, דער דאָזיקער ליכטיקער זיווג, איז געוואָרן דער סימן מובהק פון איר לויטער לעבן און שאַפן.

ביטריס גאָלדסמיט

ווען איך האָב געלייענט די לידער ביטריסעס, געקוקט אויף איר כתב-יד, אויף די סילועטן און צייכנונגען, וואָס באַצירן אַ סך פון אירע לידער, האָט מיך דורכגענומען אַן אינערלעכער ציטער. איך האָב געזען אַ בוים, וואָס האָט אָנגעהויבן צו טראָגן קנאָספּן, זיך צעבליט, ארויסגעגעבן אַ זעלטענעם אַראָמאַט און אַזעלכע פּירות רייפע און זאַפטיקע.

איך זע ביטריסן אין מיין דמיון אַ לייכטנדיקע, אַ שוועבנדיקע ווי אַ מלאך, מיט געטלעכע פליגל האָט זי דורכגעטאַנצט אונדזער וועלט און איבערגעלאָזט נאָך זיך אַ נאָגנדיקע בענקשאַפט.

ביטריסעס לעבן, שאַפן און גאַנצע פּערזענלעכקייט איז געווען איין שיינע און ליכטיקע האַרמאָניע.

עדנאַ קאַגאַן

ביים אָרון פון מיין זיידע

איך זעגן זיך מיט דיר, זיידע.
דו שלאָפסט.
מען זאָגט מיר, אַז דאָ ליגט נאָר דיין קערפּער
מיט וועמען איך רעד.
אָבער איך ווייס, אַז דאָס ביסטו, דאָס ביסטו!
עס פעלט דיר נאָר אָטעם . . .
דיין נשמה איז ניט אין הימל,
זי איז אויף דיינע פאַרמאַכטע ליפּן,
אויף דיין פּנים, פאַרחלומט אין טויט.
איך זעגן זיך מיט דיר, זיידע.
פאַרוואָס טרערן אַזוי מיינע אויגן!
וואָס מיינען זיי מיינע טרערן?
מיר האָבן דיך פאַרלוירן, זיידע, אין דעם געדיכטן,
שוואַרצן וואַלד פון לעבן, וואָס דו האָסט פאַר
אונדז באַלויכטן מיט דיין שיין,
כדי מיר זאָלן ניט פאַלן אין דער פינצטערניש.
דיין לאָמפּ איז אויסגעגאַנגען, זיידע.
און דער וועג אָן דיר איז שווער.
מיר בענקען אַזוי נאָך דיין וואַרעמער ליכטיקייט.
אָן דיר בלאָנדזשען מיר, זיידע.

מיין באָבע

איר פּנים צעקריצט
פון צייט און יאָר,
נאָר וואונדערלעך
איז איר הומאָר.

די קינדער רינגלען זי אַרום
מיט גליק און פרייד אָן שיעור ;
ביי איר בעט און ביי איר שטול —
דריי דורות לעבן איר.

מיט ליבע אין האַרצן
אַרום איר זיי שטייען, —
געקומען מיט וואונטש
זי צו דערפרייען.

וועט אפשר דער לוח פאַרקוקן
פיל טעג און חדשים און יאָרן,
און טרערן אַ סך אונדז פאַרשפּאָרן.

מיטן זון־פֿאַרגאַנג

די ביימער אין וואַלד
האָבן צו זיך רואיק געשושקעט
און איין דינינקער זונענשטראַל
האָט זיך פֿאַרפּלאָנטערט אין די בלעטער.
דורך צעריסענע, פֿאַרבלוטיקטע וואָלקנס
האָט דער הימל מיט צעשראָקענע
בלויע אויגן אַרויסגעקוקט.

צו הויך געגאַנגען

נאַרישער פּאָעט!
ער איז געגאַנגען שפּאַצירן
אין די גאָר הויכע הימלען
און האָט זיך פֿאַרטשעפּעט
אָן די שפּיציקע שטערן,
און די לבנה
האָט מיט הייסע פֿלאַמען
זיינע פֿינגער אָפּגעברענט.

יוני, 1932

ל ע ב ן

לאָז בלייבן דעם שוים
אויפֿן טרונק: דעם לעבן.
בלאָז ניט צו שטאַרק, מיין פֿריינד,
דאָס קריגל איז קליין
און אָן שוים נאָך קלענער
און ביטער דערצו.

יאַפּאַנעזישע האָקו לידער

1.

נאַכט איז אַ שוואַרצע בלום —
טאָג, די מלכּה מיט געלע פינגער
רייסט אָפּ די בלעטער.

2.

דער מענטש איז אַ האָלצהאַקער
וואַרפט אום מעכטיקעביימער
און ווערט געפּייניקט פון שפּליטערס.

3.

נעם אים אַוועק —
מיין העלער שפּיגל
ווייזט דיינע נשמה קנייטשן?

4.

דער טויט איז אַ בלאַט
צעשפּאָלטן פון בלויע אָדערן
און באַפלעקט מיט שימל.

פּרילינג

אַפּריל איז היסטעריש —
היסטעריש מיט לעבן.
געלעכטער און טרערן
געוויין און געזאַנג.
אַפּריל איז אַ ציטער,
אַ שטראַל און אַ רעגן.

אַפּריל

היסטערישער אַפּריל,
מיט טרערן און זוניקן געלעכטער,
מיט געוויין און פרילינג־געזאַנג!
מיט טויזנט ניי געבוירענע בלעטלעך . . .

עס איז היים,
אַפּילו די שטערן שטראַלן
ווערן צעשמאָלצן
און די וועלט דערטרינקט זיך
אין אַ ים פון זילבער.

עס איז היים...
דער ים אָטעמט שטיל
און די לאַנגע גלאַנצנדיקע כוואַליעס
ציען זיך פויל
און ווערן צעשניטן
אויף די שאַרפע מעסער־שטיינער.

די וועלט שטאַרבט

עס ציט מיך צום הימל,
צום ווייכן, שוואַרצן הימל
באַשפּריצט מיט הייסע שטערן.
דער ערדס פּנים איז צעקנייטשט
און פאַרוועראַמט,
איצט זיינען אירע פאַרגליווערטע אויגן
שוין האַלב צוגעמאַכט . . .
זי סאָפּעט און ווערגט זיך
און באַלד וועט זי שטאַרבן.
און איך,
איך וועל בלייבן לעבן
אויף איר טויטן קערפּער.
עס ציט מיר צום הימל,
צום פרייען אָטעמדיקן הימל
מיט ברענענדיקע שטערן.

דער קראַנקער

ער ליגט אין בעט. אַרום אים דרייען זיך הונדערטער בלאַסע באַשעפענישן מיט מאָדנע פּנימער און גלעזערנע אויגן. ער ציטערט פון קעלט. דורך די פענצטער זעט ער, ווי דער הימל איז באַשפּריצט מיט ווייסע, קאַלטע שטערן. יעדער שטערן איז אַ שפּיציק ברעקל אייז, און די שטראַלן גליטשן זיך אַריין דורכן פענצטער ווי שטעכיקע נאָדלען. דער גאַנצער הימל איז אַ פאַרפרוירענער, בלויער אייז. עס איז אים קאַלט, אָבער עס ווילט זיך אים פּלוצלונג לאַכן. מאָדנע ווי ער האָט דאָס קיינמאָל ניט באַמערקט, די לבנה איז דאָך אַזאַ אָרעם דינינק טעלערל... ער וואָלט עס געקאָנט צעברעכן מיט די הענט... ער וואָלט עס געקאָנט צעשמעטערן מיט איין קלאַפּ פון זיינע ביינערנע פינגער.

עס איז געוואָרן טונקל אין צימער. אימיצער האָט פאַרלאָשן דאָס קליינע לעמפּל, וואָס האָט אַ גאַנצע נאַכט געברענט מיט אַ מין פאַרמאַטערטן שיין. שאָטנס אָבער זיינען מיטאַמאָל אויפגעשפּרונגען פאַרן קראַנקנס אויגן. שוואַרצע שאָטנס טאַנצן אויף די ווענט. אַרום און אַרום וואַרפן זיי זיך און שפּרינגען, און עס דאַכט זיך אים, אַז זיי לאַכן מיט שטיל, פאַרשטיקטן געלעכטערל...

מיטאַמאָל פאַלט אויף אים אָן אַ שרעק. ער האַסט זיי, די ווילדע שפּרינגענדיקע שאָטנס, ער האָט זיי פיינט, ער וואָלט זיי געכאַפּט און צעפּליקט, צעריסן אויף שטיקלעך. „עס איז כּישוף", טראַכט ער מיט מורא אין האַרצן, „זיי זיינען טייוואָלים פון גיהנום אַרויסגעריסן זיך".

אימיצער קומט צו צום בעט. קיין סימנים זעט ער ניט, נאָר צוויי גרויסע קאַלטע אויגן. און איצט זיינען די שאָטנס פאַרשוואונדן. ער פילט ווי עס דרייען זיך נאָך אַרום אַ סך, אַ סך מענטשן אין צימער. נאַרישע מענטשן! זיי מאַכן גאָר קיין טומל ניט. מענטשן מוזן טומלען. נאָר די טויטע זיינען שטיל, נאָר די שדים רעדן מיט אַזעלכע אויסגעוועפּטע שטימען.

ער קוקט ווידער אַרויס פון פענצטער. ניטאָ מער די שטערן! „וואו זיינען מיינע שטערן?" ווילט זיך אים אויסשרייען. אָבער קיין וואָרט קומט פון אים ניט אַרויס. שטיל. וואָס איז מיט זיין צונג

געשען? טויט. ער וועט קיינמאָל מער ניט קענען ריידן. שטום, שטום וועט ער זיין. „וואו זיינען זיי, די שטערן?" אָפּגעווישט פון הימל די בריליאַנטן, די שטערן. ער וויל זיך צעוויינען. עס קומען ניט די טרערן. ער קוקט ווידער אויפן הימל. ער דערזעט ווי עס צעוואַרעמט זיך, ווי די פאַרפרוירענע וואָלקנס צעגייען, ווי דער פאַרגליווערטער הימל ווערט מיט אַ דינער, געלער, וואַרעמער הויט פאַרצויגן. די זון האָט איר הייסן, פאַרשלאָפענעם קאָפּ לאַנגזאַם אויפגעהויבן. דער קראַנקער איז פריילעך געוואָרן. פאַרגעסן וועגן די שטערן. עס איז טאָג. די זון גייט אויף.

ר ע ג ן

די וואָלקנס האָבן זיך צעשפּאָלטן און אַרויסגעגאָסן פון זיך זייער גאַנץ וואַסער־פאַרמעגן. עס האָט געשטורעמט און די גאַסן זיינען גע־ווען ווי טייכן.

מרים איז געשטאַנען ביים פענצטער, איר נעזעלע צוגעקלעפּט צו דער שויב, און שטילערהייט געקוקט ווי דער רעגן גייט. עס האָט זיך איר געדאַכט, אַז אימיצער האָט מיט אַ שאַרפן מעסער די הימ־לען צעשניטן, און דאָס וואַסער גיסט זיך פון די וואונדן. זי איז געווען אַ קליין מיידעלע און געוואוסט, אַז קיין בלוט איז אין הימל ניטאָ.

די מאַמע איז געזעסן ביים טיש און געניית. זי האָט צו זיך אַ שטיל לידעלע געזונגען, דער זייגער האָט געקלאַפּט רואיק מיט היימישער זיכערקייט. אין דרויסן איז דער ווינט אַרומגעפלויגן וויל־דערהייט און זיין קול איז אַריינגעדרונגען אין אַלע ווינקלען פון דער שטוב.

מרים איז אַזוי געשטאַנען אַ לאַנגע צייט, מיטאַמאָל האָט זי זיך אומגעקערט און געפרעגט:

— פאַרוואָס קומט אַריין בלויז דעם ווינטס קול, און ער אַליין בלייבט אין דרויסן? —

די מאַמע האָט אַ שמייכל געטאָן.

— מיר האָבן פיר ווענט. ער קאָן ניט אַריין דורך זיי, ער וויל אונדז דעריבער דערשרעקן כאָטש מיט זיין קול.

— און דער רעגן, וואָס האַמערט אויפן דאַך, ער וויל אויך אַריינקומען?

— יאָ, דערפאַר קלאַפּט ער, אָבער מיר ווילן ניט אַזעלכע געסט.

מרים האָט זיך ווייטער געגריבלט.

— ווער וועט די הימלען און די וואָלקנס צונויפניייען, ווען אַלע רעגנס וועלן זיך שוין אַרויסגיסן?

— די זונשטראַלן וועלן זיין די נאָדלען, און אַ קליין ווינטעלע וועט די לעכער צוזאַמענניייען.

די מיידעלע איז צוריקגעגאַנגען קוקן דורכן פענצטער.

— די גלאָז איז דאָך אַזוי דין, — האָט זי באַמערקט — אויף

איין זייט איז טרוקן, און אויף דער אַנדער זייט קייקלען זיך רעגן־טרערן.

די מוטער האָט ווידער געשמייכלט, אָבער קיין וואָרט ניט גע־ענטפערט. אין דרויסן האָט דער ווינט געוואָיעט, עס האָט געגאָסן און געבליאַפּעט. אינעווייניק האָט דער זייגער מיט רואיקע קלאַנגען דערציילט, אַז צייט איז אַ זאַך, וואָס גייט שטענדיק — שטורעמס צי זונשיין.

די מאַמע האָט פאַר זיך ווידער אַ שטיל לידעלע געמורמלט. דער רעגן האָט ניט אויפגעהערט.

מיר דוכט איך גיי

מיר דוכט איך גיי,
מיר דוכט איך טאַנץ
און זינג אויך אויף אַ קול;
מיר דוכט איך טו
שוין ווידער אַלץ,
וואָס איך פלעג טאָן אַמאָל.

מיר דוכט אַז כ'פלי באַלד צו די שטערן,
איך גלויב ס'וועט ניט דויערן לאַנג,
וועל איך אַרויף צו דער לבנה,
ס'איז ניט אַזאַ ווייטער גאַנג.
איך וועל זיי דערפרייען מיט מעשיות
וואָס כ'האָב דאָ געהערט,
מיט כלערליי מעשיות, וואָס כ'האָב דאָ
געהערט אויף דער ערד.
מעשיות צום לאַכן,
מעשיות מיט טרערן,
מעשיות פון גליק,
וואָס יאָרן באַשערן.

אייבערהעם לינקאָלן

אַ יינגל איז עס, זאָגט אייבס טאַטע
וואויל איז מיר אַזוי,
פאַרדינען זיך זיין שטיקל ברויט
ער וועט אין אילינאָי;
ווילד און גרויס איז דאָרט דאָס לאַנד
נאָר ס'שרעקט אים ניט די פרעמד,
אַ לינקאָלן האָט אַלע מאָל
פאַר אַ פּיאָנער געשמט (געשעמט).

כאָר:

פון אָט דעם ליים איז לינקאָלן געקנאָטן
זיין ווילן — ווי אייזן, זיין האַרץ — ווי פייער
ניט געווען קיין זאַך וואָס זאָל אים שרעקן
האַלט דאָס פאָלק זיין נאָמען ליב און טייער.
פרייהייט איז געווען זיין חלום,
לינקאָלן, דער פירער;
ער איז פאַר זיינע ברידער-קנעכט
געפאַלן אַ מאַרטירער.

מיט אַקערן און שפּאַלטן האָלץ
פלעגט לינקאָלן זיך פאַרנעמען,
און ניט געווען אַן אַרבעט וואָס
ער זאָל דערמיט זיך שעמען.
אַ קלאָץ געשלעפּט אין פּריירי-זומפּ
און אויך אין פרייער צייט
באָרגן זיך אַ בוך געגאַנגען
פופציק מיילן ווייט. (כאָר)

און רעדט דער יונגער אייב, ווי ס׳וואָלט
געדעדט דאָס פאָלק אליין,
זינגט די פיין אין לינקאָלנס בלוט
און אין זיין געביין.
שלום, שלום, וויל דאָס פאָלק,
אַ בונד געשטאַרקט און פריי
ס׳האָט גערעדט דאָס פאָלק פאַר מיר
רעד איך פאַר אים געטריי. (כאָר)

נישטאָ מער אייב, אין טרויער איז
געהילט דאָס גאַנצע לאַנד;
אונדזער אייב — געטויט פון מערדערס
וואַנזיניקע האַנט.
זיין צויבער-וואָרט האָט ניט געקענט
פאַרטיליקן דער פיינט,
און וואו עס קלאַפּט אַ מענטשלעך האַרץ
בישופט עס נאָך היינט. (כאָר).

אבשלום מיין זון

(דער כאָר ברומט דעם רעפריין „אבשלום" — און ווען דאָס ברומען פאַרגייט, הערט זיך דאָס ערשטע קול).

ערשטער קול:

קען ווער דערציילן אַ מעשה וועגן ליבע?
באמת, ס'איז גאָרניט דאָ עפּעס שענערס פון אַ מעשה וועגן ליבע!

צווייטער קול:

אָ, פאַראַן שטענדיק אדם און חוה . . .

דריטער קול:

אָדער אַנטאָניוס און קלעאָפּאַטרא . . .

פערטער קול:

אָדער ראָמעאָ און יוליע . . .

ערשטער קול:

די קינאָס זיינען פול מיט ראָמעאָס און יוליעס, איך מיין
אַ גאַנץ אַנדער מין ליבע!

נאַראַטאָר:

(אַרויסקומענדיק אין פראָנט פון כאָר)
איך ווייס וואָס דו מיינסט; למשל, פאַראַן ליבע פון מענטש
פאַר יושר.

כאָר:

ריכטיק. דאָס איז וויכטיק.

נאַראַטאָר:

און די ליבע פון מענטש פאַר פרייהייט!

צווייטער קול:

און אמת!

דריטער קול:

און שיינקייט!

נאראַטאָר:

יאָ, דאָס אַלץ איז וויכטיק; נאָר איך וועל אייך דערציילן
וועגן אַ מאַנס ליבע צו זיין זון.

כאָר:

דערצייל אונדז.

נאראַטאָר:

אַ זון, דערציילט דער תנ"ך
וואָס זיין קערפּער איז געווען אָן מום
פון פוסטריט ביזן שפּיץ פון זיין קאָפּ.
נאָר זיין גייסט איז געווען פאַרסמט
מיט לוסט צו מאַכט.
און ער האָט געהונגערט נאָכן טראָן
פון זיין פאָטער.
און דער זון איז אַבשלום געווען
און זיין פאָטער: דוד דער קעניג פון ישראל.

כאָר:

און דוד איז אַ גוטער קעניג געווען,
מיט אמונה אין זיין פאָלק,
און דאָס פאָלק האָט אים ליב געהאַט
ווי ער האָט ליב געהאַט אַבשלומען.

נאראַטאָר:

איז אַבשלום אויפגעשטאַנען קעגן זיין פאָטער
און קעגן זיין פאָלק;
מלחמה און בלוטפאַרגיסונג געבראַכט
אין קעניגרייך פון ישראל.

ערשטער קול:

דאָס איז דאָך געווען פאַרראַט!

נאראַטאָר:

יאָ, פאַרראַט.
ווייל דאָס פאָלק האָט געגאַרט נאָך שלום

און דודס טרייע הויפּלייט
האָבן געטויט אבשלומען פאַר זיין פאַלשקייט
און פאַר דער פאַלשקייט פון דודס יועצים
וואָס ער האָט אויפגעהעצט קעגן די קינדער פון ישראל.

צווייטער קול:

אָבער דוד איז דאָך זיין פאָטער געווען.

נאַראַטאָר:

האָט דוד, דער פאָטער געקלאָגט
נאָך אבשלומען, וואָס האָט אים פאַרראַטן,
און זיין האַלדז איז צעריסן געוואָרן פון יאָמער
און זיין האַרץ האָט זיך מיט טרערן געשטיקט
און ער האָט געוויינט אויף אַ קול
ווען אבשלום איז געשטאָרבן.

כאָר:

ער האָט פון אַלע זיינע זין
געשיקט און שלאַנק און שיין
אבשלומען זיין האַרץ געשענקט
אַבשלומען אַליין.
און טייערער פון זיין רעכטע האַנט
איז אים געווען אַבשלום
וואָס האָט געלויערט אויף זיין לעבן
און פון זיין טראָן געחלומט.

נאַראַטאָר (אַלס דוד)

אָ, ווער קען איצט מיר ברענגען גליק
אָ, ווער האָט טרייסט פאַר מיר?
הלוואי שטאַרב איך, מיין זון, מיין זון
הלוואי שטאַרב איך פאַר דיר!
הלוואי שטאַרב איך מיין זון, מיין זון
הלוואי שטאַרב איך פאַר דיר.

דוד:

פון אַלע קינדער אין מיין הויז

מיין אויג וועט זוכן נאָר
אַבשלומען מיין זון מיט זיינע
סאַמעטע שווארצע האָר.
אין יענעם מוראדיקן טאָג
האָט אים מיין זעלנערס שווערד
דערשטאָכן, ווייל ער האָט מיין לעבן
און מיין קרוין באַגערט.

כאָר:

אָ, קען דען מיין גאַנץ קעניגרייך
זיין אַ טרייסט פֿאַר מיר
הלוואי שטאַרב איך מיין זון, מיין זון
הלוואי שטאַרב איך פֿאַר דיר
הלוואי שטאַרב איך מיין זון, מיין זון
הלוואי שטאַרב איך פֿאַר דיר.

דוד:

זיינע ווערטער — האָניק־זיס
זיין פּנים — ליב צו זען
איז טייערער פֿון מיין אייגן בלוט
אַבשלום מיר געווען.
ווי הימל וואָלט געשפּאָלטן זיך
אַ לויפֿער קומט אַהער
אָ, קעניג זע, דיין זון איז טויט
דער בוגד לעבט ניט מער.

כאָר:

ווער קען פֿאַרגרינגערן מיין צער?
ווער האָט אַ טרייסט פֿאַר מיר?
הלוואי שטאַרב איך, מיין זון, מיין זון,
הלוואי שטאַרב איך פֿאַר דיר
הלוואי שטאַרב איך, מיין זון, מיין זון,
הלוואי שטאַרב איך פֿאַר דיר.

אסתר המלכה

נאַראַטאָר:

אין די אַלטע גוטע צייטן
ווי עס ווערט דערציילט ביי לייטן,
(אַלטע צייטן, ווי עס שיינט
זיינען שענער פונעם היינט!)

כאָר:

זיינען שענער פונעם היינט.

נאַראַטאָר:

האָט געלעבט אַ קעניג אויף דער וועלט
וואָס האָט אים קיין זאַך ניט געפעלט
אַ חוץ אַ מלכה וואָס ער זאָל האָבן האָלד

כאָר:

אַ קיניגלעכע טאָרטל־טויב
האָט זיך אים פאַרוואָלט

נאַראַטאָר:

ער האָט געהאַט פיל ווייבער שיינע
און ניט ליב געהאַט קיין איינע

כאָר:

וואָס האָט ער געטאָן?

נאַראַטאָר:

האָט ער אַרויסגעשיקט אַן ס. אָ. ס. אין גאַנצן לאַנד
דעם שענסטן מיידל וויל ער פאַרלייגן זיין האַנט.
קומט צו מיר אין פּאַלאַץ, מיידלעך אַלע!
קומט, וועל איך אַליין מיר אויסוויילן אַ כלה!

כאָר:

נו, זיינען זיי געקומען?

נאַראַטאָר:

נאָך ווי געקומען!
אחשורוש האָט געהאַט אַ כישוף־נאָמען,
זיינען זיי צו אים געקומען גערן,
יעדע שיינהייט האָט געקענט די מלכה ווערן.

כאָר:

ווער האָט פון זיי געוואונען?

נאַראַטאָר:

הערט, ווער ס'האָט אים צוגעצויגן:
אַ מיידעלע מיט אומעטיקע אויגן.
ניט קיין צירונג, שיינע קליידער
האָט דעם קעניגס האַרץ באַזיגט,
ס'איז גענוג געווען נאָר אסתרלס אַ בליק
אַהאַ, זאָגט דער מלך, זי פּאַסט מיר זייער פיין,
קלינגט די גלעקער, ווייל זי וועט מיינע זיין.

כאָר:

און אסתר איז געווען אַ פּשוט יידיש מיידל
און ניט געהאַט אויף זיך קיין זיידן קליידל,
דערפאַר איז זי קלוג געווען און שיין,
מיט אַ פּנימל וואָס איז פול געווען מיט חן
און ווי אַ כישוף האָט דערפרייט מיט לאַכנדיקן בליק
האָט דער מלך מיט דער מלכה שיעור ניט אויסגעלעבט
אין גליק.

קול:

פאַרוואָס שיעור? וואָס האָט פּאַסירט?

נאַראַטאָר:

המן האָט גענומען וועלטן קערן,
און דעם שטילן שלום אָנגעהויבן שטערן.

כאָר:

המן, המן איז אַ נאָמען גוט באַקאַנט
אַ יידן־האַסער, וואָס געפינט זיך נאָך אין אין יעדן לאַנד.

נאַראַטאָר:

אחשורוש, וואָס איז ניט געווען
קיין גרויסער חכם,
איז פאַר המן, זיין בעל־יועץ
פול געווען מיט שבחים.

כאָר:

המן איז געווען אַ פשוטער פאַררעטער,
נאָר דאָס האָט אחשורוש ערשט דערזען שפּעטער.
ווער מ'האָט דעם ייד, האָסט זיין לאַנד —
ביידע גייען האַנט אין האַנט.

קול:

דאָס ווייסן אַלע.

נאַראַטאָר:

האָט ניט גענומען לאַנג
האָט דערטראָגן זיך צו אסתרן אַ מוראדיקער קלאַנג
וואָס המן פּלאַנט קעגן יידן
אינעם לאַנד פון גליק און פרידן.

כאָר:

טאָ וואָס האָט זי געטאָן?

נאַראַטאָר:

זי איז אין גרויס שרעק
צום קיניג גלייך אַוועק;
פון אַלף אים דערציילט ביז תּו,
געמאַכט פון בייזן פּלאַן אַ סוף.
— המן האָט מען אויפגעהאַנגען אויף אַ בוים
און צוזאַם מיט אים זיין ווּיסטן טרוים.

כאָר:

און אסתר האָט געמאַכט אַ פּורים־באַל.

נאַראַטאָר:

די מגילה האָט אויך אַ מאָראַל:
חברה־לייט וואָס זוכן שנאה
וועלן המנס סוף געפינען.
ווער ס'פאַרשאַפט דעם יידן פּיין,
וועט ער לאַנג מיט אונדז ניט זיין.

די וועלט ווערט קלענער

די וועלט ווערט יעדן טאָג
כסדר קלענער, קלענער,
די ימען — טיפער, טיפער,
די בערג — הויך און שענער.

קיין אפריקע צו פליען
איז גאָרניט אזוי שווער,
אַן עסקימאָ — צו גאַסט
קומט אין דיין הויף אַהער.

קליפּ־קלאַפּ, קליפּ־קלאַפּ

קליפּ־קלאַפּ, קליפּ־קלאַפּ,
גייען שיכלעך טריט ביי טריט,
זינגען שיכעלעך טריט ביי טריט,
זינגען שיכעלעך פון האַלץ,
גוטע נייס ברענג דאָס ליד.

וועקט דער מאָרגן זיך אין אומעט,
האָלאַנד איז געוואָרן פריי,
טאַנצן קינדער אין די גאַסן,
האָפּקען קינדער שוין אויפסניי.

קליפּ־קלאַפּ, קליפּ־קלאַפּ,
אַלע האָבן ליב דעם קלאַנג;
און דאָרט וואו ס'וואַקסט דער טולפּאַן
קען מען הערן שעהן לאַנג.

קינדער וואַקסן

צי בערג זיינען גרוי, צי באַדעקטע מיט שניי,
פעלדער קלאָווער, צי פעלדער מיט היי,
און וואו ס׳גיסט אַ רעגן און וואו דער שניי פאַלט
וואו עס איז היים און וואו עס איז קאַלט . . .

צי מען עסט בולבעס, צי מען עסט רייז,
גרינסן, טאָמאַטן און אַנדערע שפּייז,
שטאָלן מיט גענדז און מיט הינער אָן צאָל,
שוואַרץ אָדער ווייס אויף די לעמער דער וואָל.

מעג פאַרשיידן זיין די צייט
צייט פון שניט, צי חודש מאַי
דאָרט וואו קליינע קינדער זיינען
וואַקסן קינדער סיי-ווי-סיי.

די ערד איז היימיש

די ערד איז אַזוי היימיש,
רונדיק, קליין און שמאָל,
און פליט זיך אינעם רוים
ווי אַ האַרטער באָל.

מיט פאַסן רויטע, בלויע
טוט די ערד זיך צירן;
הויכע בערג מיט פלעקן
און ליכטיקע קאָלירן.

דרייט די ערד זיך, פאַלן
די הייזער ניט אַוועק,
נאָר שטייען אויפן אָרט
גלייכע און אָן שרעק.

מיין שכן

מיין שכן וואוינט אין שפּאַניע
מיין שכן וואוינט אין כינע
מיין שכן איז אַ יינגעלע
פון ווייטע שטעגן גרינע.

דאָס לשון פון מיין שכן
איז מיר פרעמד און ווייט
אין פּערסיע אויף אַ קעמל
מיין ווייטער שכן רייט.

מיין שכן האָט אַ געלע הויט
און אָפּטמאָל איז זי ברוין
נאָר ווי אַ ליבער פריינד וואָס וואָלט
צוזאַם מיט מיר געוואוינט.

מיין שכן וואוינט אויף יענער-זייט ים
אין ווייטע צפון שנייען
און ביי דעם הייסן עקוואַטאָר
מיינע שפּיל-פריינד גייען.

אין צפון שפּילט מען זיך אין שיך
אין דרום — באָרוועסערהייט
נאָר וואו ס׳איז דאָ אַ שפּיל פאַר קינדער
איז עס פאַר זיי אַ פרייד.

ווען דער שול־גלאָק קלינגט אין שול

וואו ס׳פלאַטערט אונדזער פאָן צעהעלט,
קלינגען זיי אין אַלע לענדער
פון דער גאַרער וועלט.

אַ ייִנגעלע אין האָלאַנד
פאַרשפּעטיקט פינף מינוט נאָר,
ער לויפט אין שול זיך לערנען
שרייבן שיין און קלאָר.

דער פינלענדער רעדט פיניש,
פראַנצויזיש — דער פראַנצויז,
חשבונען און לשון
לערנען קינדער אויס.

מעג זיין דאָס וועטער היים צי קאַלט,
און דאָס שול־הויז — ניי צי אַלט,
נאָענט צי ווייט מעג זיין דאָס אָרט,
אַלע קינדער לערנען דאָרט.

ווען דער שול־גלאָק קלינגט אין ברוקלין,
קלינגט אין פּוילן ערגעץ־וואו;
אין נאָרוועגיע, רוסלאַנד, שוועדן,
דענעמאַרק און אין פּערו.

ס׳איז ניט מאָדנע

ס׳איז ניט אַזוי מאָדנע זיך צו פֿאַרקילן
אין צפֿון וואו בערן זיינען ווייס,
וואו פֿראָסטיקע ווינטן בלאָזן און בלאָזן
און ס׳גליטשן זיך מענטשן אויף אייז.

און ס׳איז אויך ניט מאָדנע זיך צו פֿאַרקילן
וואו שניידיק און שאַרף איז דער ווינט
נאָר מאָדנע וואָס אין אַ זוניקן אָרט
קען אויך זיך פֿאַרקילן אַ קינד.

דאָך מוזן נעבעך קינדער ניסן
וואו דער בוימוואָל ווערט געריסן.

וויג-ליד

די לבנה שיינט מיט שטילן ליכט
זילבער שמייכלט איר געזיכט
אויף לעמעלעך און ווייסע שאָף
און אויף קינדערישן שלאָף.

זינגט און זינגט אַ וויג-ליד
ציט דאָס לידל זיך און ציט
די לבנה שמייכלט זילבער-בלאָס
אויף יעדן הויז, אין יעדער גאַס.

אויף קינדערישע וויגן פֿאַלן
אירע ליבע זילבער-שטראַלן.

די מאַמע האַלט איר קינד געטוליעט
און זי לוליעט עס און לוליעט.

אין יעדן לאַנד טוט ס׳קינד אַ שמייכל
איז דער שמייכל פֿול מיט שכל.

שלאָף איז גלייך אומעטום

ווען בין־השמשות וואָגלט איבער וועלט
מאַכן קינדער זייערע אייגלעך צו
און שלאָפן איין אין רו ;
זיי חלומען דורך נאַכט
ביז נייער טאָג דערוואַכט.

ווען ס׳וואָגלט נאַכט אַרום דער ערד
אין דרימל טיף פאַרוויגט
שלאָפט דאָס קינד באַגליקט.

מעג אַנדערש זיין דאָס לאַנד,
דער בוים, די לופט אַרום,
נאָר אַלע שלאָפן גלייך
און שלאָף איז אומעטום.

ווידער זינגען קינדער

לענג־אויס נאָרוועגיעס ברעגן,
און אין פראַנקרייכס גאַסן
גלוסט זיך נאָך דעם מענטשן
צו טאַנצן און שפּאַסן.

הונגערן נאָך מענטשן,
נאָר די קלויסטער קלינגען,
פעלדער, שטעט צעפליקט פון קריג —
דאָך קינדער זינגען, זינגען.

דער זיידע באָק

דער זיידע באָק קוקט שטאָלץ און זיכער,
עסט און עסט די שענסטע ביכער;
„סופּערמאַן" האַלט ער אין איין קייען,
„יינגעלע רינגעלע" שמעקט אַ מחיה,
ער האָט ניט ליב געפּילטן טאָרט,
ער קען דאָך פֿאַרשמירן זיין גרויע באָרד;
צום ערשטן גייען די מויערן און בלעטער,
די ציַיטונג לאָזט ער זיך איבער אויף שפּעטער.
נאָר קיין זאַך שמעקט אים ניט אַזוי גוט,
ווי מיין טאַטנס שבתדיקער הוט.

גרוי־בלוי טייבעלע

טייבעלע וואַרט ביי מיין פֿענצטערל שטיל,
איך ווייס וואָס מיין גרוי־בלוי טייבעלע וויל.

איר מאַנטל איז גרוי און איר קעפּעלע בלוי,
זי קלאַפּט מיטן שנאָבל און וואַרקעט אַזוי.

טייבעלע קומט ווען זי איז אין אַ נויט,
איך בין זי מכבד מיט קרעקער און ברויט.

זי שטייט אויף מיין אָרעם אָן מורא אָן שרעק,
אַ ברעק און אַ לעק, אַ דאַנק און אַוועק.

גאָלדע, גאָלדן פישעלע

אין אַ שטיבעלע פון גלאָז אויף אַ הויך טישעלע
שווימט זיך אַרום גאָלדע, גאָלדן פישעלע.
זי ווינקט מיט אַן אייגל אַרויס פון געשיר
און וויל זיין חבר מיט דיר און מיט מיר.

וואַרף איך אַריין עסן אַ קרישעלע,
פאַרשווינדט עס אין מויל פון גאָלדן פישעלע.
טאַנצט גאָלדע אַרום דעם שטיינערנעם שלאָס
געבויט פאַרן פישל אין שטיבל פון גלאָז.

ציפּע, די קאַץ, ווערט פון קוקן ניט מיד,
און ס׳וואַקסט איר פון קוקן דער אַפּעטיט;
נאָר גאָלדע, מיין פישעלע טאַנצט פול מיט חן,
ווען זיך שוין ציפּעלע מוזן באַגיין.

ברײנע די קו

ברײנע, די קו האָט אַ רויטן עק,
ווען ס׳בייסן די פליגן טרייבט זי זיי אַוועק.

זי האָט גרויס-ברוינע אויגן און אַ ווייסע נאָז,
קייעט ביזן אָוונט דאָס גרין-פרישע גראָז.

זי האָרעוועט שווער אַ גאַנצן טאָג,
זי זאָל ניט פאַרלירן קיין וואָג.

ניין, ברײנדעלע, ס׳איז ניט אומזיסט דיין מי,
דו גיסט דאָך מילך מער פון אַלע קי.

נאַכט טשערעפּאַכע

נאַכע טשערעפּאַכע האָט אַ גרויסע שאָל,
און זי טראָגט זי אויפן רוקן אַלע מאָל.
קריכט זי פּאַמעלעך הינטערן טיש,
שווימט אין אַ באַליע אַזוי ווי אַ פיש.
גייט זי זיך אין גאַס אַרויס,
שלעפּט זי מיט איר אייגן הויז.
רעגנט, שנייט און ס׳בלאָזט געשווינד.

זע נאָר ווי שנעל די טשערעפּאַכע גייט
מען האָט פאַר איר מסתמא אַ סעודה צוגעגרייט.

אַ קליין ווייס מייזעלע

אַ קליין ווייס מייזעלע,
וואוינט אין מיין הייזעלע.
יעדע נאַכט
שפּאַצירט עס זיך אַרום,
שטיל, אָן מורא,
זוכט עס אומעטום;
קרישקעס פעלן ניט אויף יעדן אָרט;
געפּאַקט אַ צייטונג —
פאַרשטייט עס ניט קיין וואָרט.
טאַנצט אַ פריילעכע די גאַנצע נאַכט.
דראַפּעט ווי אַ שד נישט דאָ געדאַכט.
נאָר איך האָב ליב די ווייסע מויז,
און טרייב זי ניט, חלילה, אַרויס.

וועווע וועוועריק

אין גאָרטן ביי דער שכנה ריקל,
וואוינט דאָרט וועווע וועוועריקל.
ניסעלעך רייסט ער אומגעשטערט
און גראָבט זיי איין טיף אין דער ערד
נאָר דער וועוועריק האָט אַ שוואַכן זכרון,
ווייסט ער ניט ער האָט זי פאַרלאָזן,
וואו די ניסעלעך ליגן האָט ער פאַרגעסן
און נעבעך זיין אָוונטברויט ניט געגעסן.

דאָס ווייסע לעמעלע

וואו איך גיי און וואו איך בין
האָב איך ס׳לעמעלע אין זין,
אויגן טרויעריק און ברוין,
דאָס פּנימל באַוואַקסן שוין.

כ׳האָב ניט באַמערקט ווי מיט אַמאָל,
ער טראָגט אַ פעלץ פון ווייסן וואָל,
און ס׳אַרט ניט דער שניי וואָס פאַלט,
אין פעלצל איז אים גאָרניט קאַלט.

ער ליגט אין שטאַל און שלאָפט אַ מידער —
וואַקסט ער אויס אַ גרויסער ווידער;
ווי זיין טאַטע פעט און שטאַרק,
פירט די טשערעדע צום באַרג.

ציִרק פּאַראַד

ערגעץ הער איך
פּויקן, ברומען.
מוזיקאַנטן קומען, קומען!
לויפן קינדער, ווילן הערן,
קומען אַלע מענטשן גערן.
קומען אַלע מענטשן גיך:
און דער קצב,
און דער בעקער,
און דער פאַבריקאַנט פון ליכט.
אַלע גאַסן, אַלע קאַנטן
וואַרטן אויף די קאָמעדיאַנטן.

אַ מאַן פאַרקויפט אין מיטן גאַס
באַלאָנען רויטע,
געלן קוואַס,
און דער עולם קוועלט און לאַכט, —
ס׳איז דאָס שטעטל היינט אַ פּראַכט.

ביים עק פון גאַס קומט אָן דער ערשטער שאַל,
דאָס איז דער גוט-באַקאַנטער מאַרש-סיגנאַל.
און אַלע שרייען אוים: הורא! הורא!
ווי ס׳וואָלט געווען אַ צווייטער מאַרדי-גראַ.

— לויף, זאָגט דער מאַמען,
ס׳קומט אָן דער ציִרק-פּאַראַד!
— שוועסטער, ברודער,
לאָזט ניט דורך דעם גרויסן פּראָמענאַד!
וואַרטן אויף די קאָמעדיאַנטן.

טיגער, לייבן,
טענצער,
ווי אין כישוף אויסגעשטאַט ;
איז פאַראַן נאָך עפּעס שענער
פונעם גרויסן צירק־פּאַראַד ?

טיק-טאַק

הער זיך איין צום טיק-טאַק
פון מיין זייגער אויף דער וואַנט ; —
ער ווייס ווען דו וועסט זיין ביי מיר,
דיין קלאַפּן איז אים גוט באַקאַנט.

טיק-טאַק, טיק-אַ טאַק-אַ, טאַקאַ-טיק,
פריילעך קלינגט ער, זינגט דער טאָן,
ס'איז מיין זייגערלס מוזיק ;
קלאַפּט זיין טיק-טאַק-טיק בייטאָג,
קענסטו הערן ווייט אַ בלאָק.
כאָטש ס'איז אַזוי קליין און צאַרט,
ווי מיין האַרץ וואָלט טאָן אַ זאָג
אַז דו קומסט באַלד אָן.

ווער קלאַפּט עס אין מיין טיר ?
ראַפּ-אַ-טאַפּ-אַ ראַפּ אַ טאַפּ, כ'וועל טאָן אַ בליק,
כ'האָב געזען דאָס פּנים פריער,
ראַפּ-אַ-טאַפּ אַ גליק, מיין גליק !

ס'איז ווי אַ ליבע-ליד דער טיק-טאַק
הער, אָ הער זיך איין גענוי,
ווי ס'וואָלט מיין האַרץ געזונגען באַנג,
טייערע, כ'האָב דיך ליב אַזוי !

יידן אין אַמעריקאַנער ליטעראַטור

דער ייד איז פאַררעכנט פאַר אַ געשעפטסמענטש. דער האַנדל מיט וועלכן ער האָט זיך געמוזט באַשעפטיקן אין גלות האָט אויף אים איבערגעלאָזט דעם שטאַמפּ פון דעם דאָלער, פון געלט, פון מאַטעריעלע זאַכן. ניט נאָר זיינען די גויים געוואוינט צו קוקן אויף דעם יידן ווי באַסאַניאָ האָט געקוקט אויף שיילאָקן, נאָר אויך אַ גרויסע צאָל יידן אַליין האָבן דעם זעלביקן איינגעפּלאַנצטן איינדרוק וועגן זיך. אָבער ווען מיר קוקן זיך אַריין אין דער פּסיכאָלאָגיע פון דעם יידן, זעען מיר, אַז ער פאַרמאָגט די כאַראַקטעריסטישע שטריכן וואָס באַצייכענען אַ שאַפער פון קונסט־ווערק. ער איז אינטראָספּעקטיוו, ער האָט אַ שאַרפן בליק צו זיין שאַרפן צונג, און אַ רייכן הינ־טערגרונט. וועגן פאַנטאַזיע און פילאָסאָפיע און טיפקייט פון געדאַנק, איז שוין אָפּגערעדט. דער ייד האָט אַלע מעגלעכקייטן זיך אויסצו־דריקן אין ליטעראַטור, אַחוץ דעם סאַמע וויכטיקסטן — אַ שפראַך. העברעאיש איז מערסטנס געווען אַ תורה־זאַך, אָבער ניט מיט וואָס צום שאַפן. ביז דער איצטיקער ערשט־אַנטוויקלטער שפּראַך יידיש האָט מען דאָס אויך ניט געהאַט. עס איז געבליבן נאָר צו באָרגן די שפראַכן פון די אַרומיקע פעלקער און זיי באַנוצן אַלס מיטלען פון זעלבסט־אויסדרוק.

וואָס פאַר אַן אָרט פאַרנעמט דער ייד אין דער ליטעראַטור פון זיין שטיף־לאַנד? האָט ער זיך באַרייכערט מיט זיין באַרייכערונג פון אַ פרעמדער קולטור? לאָמיר געבן אַ קורצן איבערבליק אויף די מער־באַוואוסטע יידישע שרייבער אין אַמעריקע, די נאָוועליסטן, פּאָעטן, און בכלל שרייבער פון היינטיקן טאָג. מיר באַגעגענען זיך מיט אַזעלכע אינטערעסאַנטע נעמען ווי: לודוויג לואיסאָן, לואי אַנ־טערמייער, עדנאַ פערבער, בען העכט, מייקל גאָלד, א. אַז. וו., מיר דאַרפן אין דעם פאַל נאָר דערמאָנען די פאָר נעמען, ווייל זיי שטעלן מיט זיך פאָר די אַנדערע ניט דערמאָנטע.

לאָמיר נעמען, ערשטנס, אַזאַ שרייבער ווי לודוויג לואיסאָן. ער איז אַ מענטש, וואָס שרייבט מיט אינטעליגענץ וועגן די אומ־מעגלעכקייטן פון אַסימילאַציע. ער האָט זיך אָפּגעבריט אין זיין איי־

געגעם לעבן מיט אַן אומגעלונגענער הייראַט מיט אַ קריסטלעכער פרוי. זיינע ווערק צייגן זיין רעאַקציע. ער איז געוואָרן אַ שטאַרקער נאַציאָנאַליסט און פאַרנעמט זיך מיט ציוניסטישע אַרבעטן. זיין צו־גאַנג אָבער, צו דער יידישער פּראָבלעם איז ריין־פּסיכאָלאָגיש. זיין טעמע איז ניט גענוג ברייט מיר זאָלן אים קאָנען אָנרופן איינער פון די וויכטיקסטע נאָוועליסטן, און דאָך פאַרנעמט ער אַ וויכטיקן אָרט אין דער אַמעריקאַנער ליטעראַרישער וועלט. מיר קאָנען זאָגן, אַז ער וואָלט געקאָנט גרעסערע זאַכן אויפטאָן מיט זיין פּען. ווען מיר קוקן אויף דעם סאַמע שפּיץ פון דער אַמעריקאַנער ליטעראַטור־לייטער, זעען מיר, אַז דאָרט זיצט ניט דער ייד, דאָרטן זיצט דער גוי אין זיין עלעמענט, אין זיין נאַטירלעכער סביבה, און דער ייד מוז בלייבן מיט היפּשע עטלעכע שטאַפּלען נידעריקער. עס איז ניט מער ווי נאַטירלעך אַז עס זאָל אַזוי זיין: דער ייד שאַפט מיט אַ געבאָרגענער שפּראַך. קאָן מען פאַרגלייכן לודוויג לואיסאָנען מיט טעאָדאָר דרייסערן אָדער סינקלער לואיס? קאָן מען פאַרגלייכן זיינע פּיעסן צו די וועלכע יודזשין אָניל שרייבט?

נאָך אַ ביישפּיל, אַזאַ פּאָפּולערע נאָוועליסטין ווי עדנאַ פערבער. וואָס האָט זי פון איר יידישקייט אַריבערגעטראָגן אין אירע ענגלישע ביכער? מיר זעען, אַז זי מיידט אויס אינגאַנצן שרייבן וועגן איר פאָלקס פּראָבלעמען, וועגן דער איצטיקער צייט קאָן זי דערפאַר נישט שרייבן אָן קאָנפליקט מיט די פּראָבלעמען. אירע טעמעס זיינען מערסטנס וועגן דער פאַרגאַנגענהייט, וועגן היסטאָרישע זאַכן, וואָס זי אַליין האָט געמוזט אַרויסנעמען פון ביכער. די אַטמאָספערע, וואָס זי שאַפט איז פרעמד. מיר קאָנען שפּירן, אַז עס האָט מיט איר קיין נאָענטע פאַרבינדונג ניט. עדנאַ פערבער וואָלט אויך געקאָנט זיין מער וויכטיק ווי זי איז, ווייל אירע פעאיקייטן זיינען גרויסע. אָבער זי איז באַגרענעצט און אַ סך זאַכן קען זי ניט אָנרירן. זי בלייבט אויך אויף אַ נידעריקן שטאַפּל פון דעם אַמעריקאַנעם ליטעראַטור־לייטער.

מיר קאָנען דאָ דערמאָנען פעני הורסט, כאָטש זי איז מער זשורנאַליסטין ווי נאָוועליסטין. זי צייגט אַרויס אַ סימפּאַטיע צו דער יידישער מיטלקלאַסישער פאַמיליע. זי רירט אָן געוויסע שטריכן פון

דעם יידן און שרייבט וועגן אים מיט אַ מין וואַרעמקייט, ווייל זי פאַרשטייט אים אַלס מענטש. אָבער פּעני הוירסטס דערציילונגען זייַנען ניט פון דעם שטאָף וואָס וועט אייביק לעבן.

מייקל גאָלד קומט דאָ אַריין אַלס דער היינטיקער טיפּישער שרייבער וועגן יידישן גאַסן־לעבן. זיין בוך „דזשוז וויטאַוט מאַני" איז אַ ביישפּיל פון דעם. ער באַשרייבט זאַכן אַ ביסל אויף דעם שטייגער סצענעס־באַשרייבונגען. זיינע אויגן נעמען אַריין זאַכן אין פּערספּעקטיוו, אין פּראָפּאָרציע, און ער ליידט ניט פון דער איבער־טרייב־קראַנקהייט, וואָס מאַכט אַזוי פיל בילדער פון לעבן אומפאַר־מיידלעך ביי אַנדערע שרייבער. מיר קאָנען לייענען מייקל גאָלדן מיט אינטערעס, אָבער קאָנען מיר זאָגן אַז ער קומט צו, אַפילו נאָענט, צום שפּיץ פון ליטעראַטור?

אין דער וועלט פון טעאָריע איז לואי אָנטערמייער אַ פיינער פאַרשטייער פון אונדזערע אַלע יידישע פּאָעטן. אין פּאָעזיע, אַפילו מער ווי אין פּראָזע, שפּילט די שפּראַך אַ טיפערע ראָליע, ווייל זי איז פאַרבונדן מיט דעם אויסדרוק פון עמאָציע און געפיל. די שפּראַך מוז האָבן אַן אינסטינקטיווע פאַרבינדונג מיט דעם פּאָעט. ענגליש איז ניט די נאַטירלעכע שפּראַך פאַר אַ יידישן קינסטלער און דערפאַר איז אָנטערמייער ניט אַ קאַרל סענדבערג אָדער אַ ראָבערט פראָסט. ער האָט רייכקייט פון געדאַנק און איז קולטורעל. זיין פּאָעזיע איז אַ געווינס פאַר דער אַמעריקאַנער ליטעראַטור אָבער מען קען ניט פאַרלייקענען, אַז זיינע אַנטאָלאָגיעס זיינען אַ סך מער וויכטיק ווי זיינע אייגענע שאַפונגען.

מיר האָבן דזשיימס אָפּענהיימען, אָבער ער וואָלט נאָך וויכטי־קער געווען, ווען ער וואָלט זיין אידענטיטעט אַלס ייד ניט פאַרלאָרן און וואָלט קעגן זיינע נאַטירלעכע שטרעבונגען נישט געגאַנגען אין זיין שרייבן וועגן ריין־קריסטלעכע זאַכן. ער האָט איינגעזאַפּט אין זיך אַזוי פיל גויישקייט, אַז ער איז איצט אין אַ מאָדנער לאַגע, ער איז האַלב יידיש, האַלב גוייש און זיין פּאָעזיע ווייזט אַרום זיין קווענק־לען זיך, זיין אומבאַשטימטקייט. דאָס נעמט אויך אַוועק פון זיין ווערק.

דאָראָטי פּאַרקער פאַרנעמט אַן אָרט אין פּאָעזיע, וועלכע איז

כאַראַקטעריסטיש פאַר דעם יידן איבער דער גאַנצער וועלט. דאָס ליגט אין איר בייסיקייט, אין איר ציניִשקייט. זי שפּיגלט אָפּ דעם יידן אין זיין קעגנשאַפטלעכער שטעלונג צו דער אַרומיקער סביבה. דער ייד פאַרדעקט זיין ניט־פאַסיקייט, זיין אומרואיקייט, זיין געפיל פון מורא מיט זיינע אַרויסגעזאָגטע בייסיקע באַמערקונגען. דאָ־ ראָטי פאַרקערם פאָעזיע טראָגט אַזאַ שטעמפל אויף זיך.

לאָמיר ניט פאַרגעסן דעם יידישן לייענער. דער יידישער לייע־ נער איז אַ וויכטיקער פאַקטאָר אין דער אַנטוויקלונג פון דער אַמע־ ריקאַנער ליטעראַטור. אין פראָפּאָרציע מיט די אַנדערע פעלקער אין אַמעריקע, און אפילו מיט די אַמעריקאַנער אַליין, לייענען די יידן מערסטנס אַמעריקאַנער ביכער. זיי באַרייכערן אַ פרעמדע קולטור ניט נאָר מיט שרייבן נאָר מיט זייער אונטערשטיצונג פון גויישע ווערק. אָבער די פראַגע איז, וואָס האָבן זיי פון דעם אַרויסגעקראָגן? יידן וועלן די גאָר הויכע מדרגות פון ליטעראַטור קיינמאָל ניט קענען דערגרייכן. וואָס מער זיי ווערן אינטעלעקטועל אַסימילירט, אַלץ מער פאַרלירן זיי זייער אייגענע אידענטיטעט, וואָס קאָן קיינמאָל ניט פאַרנעמען דעם אָרט פון דעם וואָס זיי האָבן פאַרלוירן.

כאָטש מיין איבערבליק איז געווען מערסטנס קריטיש, דאָך האָב איך ניט געמיינט צו פאַרקלענערן די ווערק פון די יידן אין דער אַמע־ ריקאַנער ליטעראַטור, נאָר אַרויסצוברענגען, אַז ווען די יידן וואָלטן געהאַט די מעגלעכקייטן צו שאַפן אויף זייער אייגענער, נאַטירלע־ כער שפּראַך, וואָלטן זיי אַ סך גרעסערע זאַכן אויפגעטאָן.

אַפּריל, 1932.

ניסים אויפן ים

„ניסים אויפן ים" איז אַ סימבאָליסטישע זאַך, וואָס פילט אונדז אָן מיט באַוואונדערונג פאַר דער גרויסער גייסטיקער קראַפט, וואָס דער איינפאַכסטער מענטש קאָן פילן.

דער אָרעמער פּראָסטער פישער מיט זיינע אמתע, האַרציקע רעליגיעזע געפילן, וואָס ער האָט נישט געקאָנט אויסדריקן אַחוץ דורך אַ כל-נדרי ניגון, איז געווען נאָך שטאַרקער פון דעם ים אַליין!

דאָס מעשהלע ברענגט אַלץ פרישער צום געדאַנק די גרויסע וויכטיקייט פון מענטשלעך-אידעאַליסטישן גלויבן, אַ מענטש, פיזיש, איז פאַרט אַ חיה, אָבער ווען ער האָט עפּעס גייסטיקעס אין לעבן, עפּעס העכערס פון ערדישקייט אין האַרצן, איז ער דאָך אַנדערש פון די נידעריקע מינים חיות אויף דער וועלט, און מיט זיין העכערקייט איז ער דער שטאַרקסטער. פּרץ דערציילט וועגן דער נשמה-קראַפט אין דער מעשה, אָבער כדי אַרויסצוברענגען זיין געדאַנק קלערער, מאַכט ער, אַז דער דאָזיקער גייסט זאָל זיין גרויס גענוג צו טריאומפירן איבערן מעכטיקן ים.

די גאַנצע מעשה איז אַ פאַנטאַסטישע, אַ פּאָעטישע געשריבענע. עס איז מיסטיש, און האָט דעם טעם פון ים אַליין, און פון מענטשלעכער נשמה.

עס מאַכט אויף מיר דעם איינדרוק ווי אַ וואונדערלעכער שיינער טרוים, עפּעס אַ וויטלעכע קאָמפּאָזיציע פון ים-וואַסער, שמייכלענדיק, שטורעמדיק . . .

יאַנואַר, 1932.

דאָרטן

עפּעם דרייט זיך
און באַוועגט זיך.
עפּעם מאַטערט זיך
און פלאַטערט זיך
און רירט זיך אין דער שטיל.
עפּעם לייטערט דאָרט און וויל
אָטעמען און לעבן.
עפּעם ערשט געבוירן דאָרט
אין דעם טיף־באַהאַלטן אָרט,
פּרוּווט צו עפּעס העכערס שטרעבן.

עפּעם וועקט זיך,
און באַוועגט זיך
און אַנדעקט זיך
אין דער שטיל.

סוף

איינגעשרומפּן איז די ערד און אַלט, —
פאַרגליווערט זיינען אַלע שטערן, —
דער טוי איז דער לבנהס טרערן.
שטיל, און בלאַס, און קאַלט.

FIESTA

There's a rustle, hustle, bustle
And the sun shines bright in Monterey
Bellsare ringing, children singing,
It's fiesta time today.
Sweet muchachos in huarachas
Clap their hands and pass their time waya
Eating dandy sugar candy
It's fiesta time today.
Mamacita and Papita and the neighbors dressed
so fine and gey
All are very, very merry
It's fiesta time today.

ECUADOR

In Ecuador, in Ecuador, the valleys are deep and
the mountains are steep
Covered with thousands of little white sheep
In Ecuador, in Ecuador
And Quito the capital rests up high
Nine thousand feet way up in the sky
In Quito it's cool and the fresh winds blow
Though the hot Equator runs below
In Ecuador, in Ecuador

THE IMBA OOBA TREE

Come my little Senorita, come along with me
We will stroll into the jungle by the imba ooba
tree,
Its leaves are all of purest silver
What a sight to see
Like a little silver princess stands the imba ooba
tree.
Like a sad and weeping lady longing to be free
Within her jungle prison weeps the imba ooba
tree
Imba ooba tree.

OLD KING COFFEE

Old King Coffee rules alone
In Brazil so great and green
He has no court, he has no Queen
He rules by the tiny coffee bean.

The coffee bean is round and green
Before it's roasted, toasted brown
On donkeys and ships and trains it rides
To every city, every town.

Round the world the coffee goes
In stacks and sacks on alnd and sea
To coffee cups in every land
It says "good morning" cheerily.

THE ROCKIES AND THE ANDES

The Rockies ride in a mountain chain
They head fro the south like a choochoo train

Through Montana, Wyoming, New Mexico they go
Through pine trees high and cactus below.
When the Rockies cross through Mexico
They always change their family name,
But the Andes and Rockies are really quite the
same
The very very same.
Through six South American lands they glide
At breakneck speed willy nilly
For two thousand miles straight down they make

A wall between Argentine and Chile.
Straight down, down, down the mountains ride
With silent speed and motion
Until they grow tired and find themselves at last
In the Atlantic Ocean.

THE LITTLE WHITE DONKEY

On a busy, busy street in Montivideo
A little white donkey stands and sighs
In his blanket he carries pretty feather dusters
But nobody stops and nobody buys.
On a busy, busy street in Montivideo
A little white donkey stands and cries
When nobody wants his pretty feather dusters
The tears come into his big brown eyes.

THE BANANA

I bought a banana at the corner store and it was
golden yellow
But it was picked when it was green
By another little fellow.

His face is tan and his eyes are brown
He cuts the young bananas down
With his working tools and a working song
He helps his papa all day long.

I bought a banana at the corner store
And it was golden yellow
But it was picked when it was green
By another little fellow.

THE GAUCHOS

The gauchos are cowboys in old Argentina
They rope their fine cattle and herd them at night
The gauchos are cowboys like ours far out west
They find the stray cattle that wander from sight

Yippi yi, yippi yay, yippi yi.
They call their great cattle "Rosita," "Pepita"
They call their pet cattle with soft Spanish words
And when the work's over, they sit in a ring
They sit round the campfire at night and they sing
Yippi yi, yippi yay, yippi yi.

URUGUAY

Uruguay, Uruguay,
Under a South American sky
Uruguay, Uruguay,
Shaped like a piece of blueberry pie.

It's a cozy little nation
With a tiny population
People there like you and me

Live in a democracy.
The air above is sweet and free
Uruguay's the place for me
Uruguay, Uruguay!

Pancho Goes to a Fiesta

(These songs are from: Young Pan America Sings
12 Good Neighbor Songs)

PANCHO

I'm an American, a little Pan-American
I'm an American too
I was born south of the border
In a country called Peru
In a country called Peru.

I wear a big sombrero and a brown serape
I eat tamales all day long
And I am very happy 'cause

I'm an American, a little Pan-American
I'm an American too
I was born south of the border
In a country called Peru
In a country called Peru.

JUANITA

My Mamita and Papita were there to say hello
When I was born one morning in sunny Mexico
The bells rang in the village and folks all came
to see
A baby named Juanita and Juanita was me

When Mamita saw Juanita she laughed and said
"Hello"
I'm glad you've come to live with us
In sunny Mexico.

OUR FOUR FOOTED FRIENDS

The elephants of India
Carry goods and groceries
The camels on the desert sand
Do the very same.

The donkeys down in Italy
Are patient little animals
When things go wrong
They take the blame
They always take the blame.

The horses of America
Have their share of work and fun
The burros on steep mountain trails
Carry heavy loads.

In China oxen do the labor
Pulling plowshares one by one
And on the roads they walk all day
On the dusty road.

Around the globe our four footed friends
Do their chores from spring to fall
And the children of the earth say
Thank you thank you to them all.

LETS BE FRIENDS

Let's be friends you and me
Across the mountains and the sea
Let us fly so high and free
Across the world's geography

Our countries find it oh, so good
To live in one small neighborhood
We'll be neighbors close and near
From hemisphere to hemisphere

We'll travel in rockets, we'll travel through space
Like birds we will travel most any old place
With jet propulsion, speedy planes
Will cross new undiscovered lanes

As fast as sound, as fast as light
I'll send a message through the night
My friends are all scattered from here to Siam
And I am at home now wherever I am.

WHEN THE SCHOOLBELLS RING

When the schoolbells ring in the schoolhouse
With our country's flag unfurled
They ring in every country
Round and round the world.

A little boy in Holland
Is five minutes late—not much
He runs to the village schoolhouse
To learn to write in dutch.
In Finland they speak Finnish
In France they speak in French
They learn to add and to subtract
On the wooden schoolroom bench.

The weather may be hot or cold
The schoolhouse may be new or old
The country may be near or far
But that's where all good children are.

When the schoolbells ring in Brooklyn
They ring in Poland too
In Denmark, Sweden, Russia
In Norway and Peru.

IT'S NOT SO STRANGE

Where the frost is sharp and the winds are strong
Among the Northern poler bears
Where freezing winds just blow and blow
And people slip on icy stairs.
It's not so strange to catch a cold
But to catch a cold in a sunny land
Somehow seems so very wrong.
Yet children have been known to sneeze
Down amongst the cotton trees.

SLEEP IS THE SAME

When the twilight travels around the world
The children tuck their heads
Into their little beds
And dream the night away
Until another day.
When the night time travels round the earth
In slumber soft and deep
The happy babies sleep.
The land may be different
The trees and the air
But sleep is the same
Sweet sleep everywhere.

AND STILL THE CHILDREN SING

Along the shores of Norway
And in the streets of France
The people are still weary
But remember how to dance

The people still are hungry
And yet the church bells ring
The fields and towns are torn by war
And still the children sing.

LULLABY

The moon makes moonlight mile on mile
And smiles a gentle silver smile
To little lambs and snowwhite sheep
And little babies fast asleep.

He sings a lullaby, a song
All night long, along
The moon he folds his silver arms
And smiles on city streets and farms.

He casts a friendly silver beam
Wherever little children dream.

And mothers hold their children tight
And sing their lullabies at night

In every country, every land
The babies smile and understand.

CLIP, CLOP, CLIP, CLOP

Clip, clop, clip, clop
Go the wooden shoes
On a dyke in Holland
They sing the happy news.
The morning is lovely

The country is free
Little children dance along
Hopping merrily.

Clip, clop, clip, clop
A song for all to hear
In Holland where the tulips grow
It's music on the ear.

CHILDREN ARE GROWING

Whether the mountains are snowy or grey
Whether the fields have clover or hay
Whether it's raining or whether it's not
Whether it's dry or cold or hot

Whether the people eat rice or potatoes
Green summer vegetables, red ripe tomatoes
Whether the barnyards have chickens or geese
Whether the lambs have black or white fleece

No matter what the seasons are
Reaping time or sowing
Wherever little children are
Children are growing
Children are growing.

MY NEIGHBOR

My neighbor lives in China
My neighbor lives in Spain
My neighbor is a little boy
Way out in Drury Lane

My neighbor speaks a language
I'll never understand
He rides a baby camel
Out on the Persian sand.

My neighbor has a yellow skin
And sometimes it is brown
But no matter what his color is
He's like my friends in town.

My neighbor lives across the sea
Up in the Arctic snows
And on the hot equator
My little playmate goes.

Up North he plays in furry boots
Down South with naked toes
Wherever games for kids are played
My little neighbor goes.

The Global Songs

THE WORLD GROWS SMALLER

Every day in every way
The world grows smaller and smaller
The oceans get deeper and deeper
The mountains get taller..

To fly across to Africa
Is not so very hard
And Eskimos will visit
In your own front yard.

FROM HERE TO A STAR

The world is so cozy
So round and so small
It flies through the air
Like a hard rubber ball

And on the earth's crust
Are great red lines and blue
With spots for old mountains
Bright colors for new

The earth spins around
And the buildings don't fall
They stand in their places
Each fearless and tall.

THE TURKEY IN THE YARD

Gobble, Gobble, Gobble says the turkey
Gobble, Gobble, Gobble all the day
Don't try to talk to the turkey
He hasn't a thing to say
Around his neck is a thick red skin
Hanging from his little chin
He scratches in the yard in all kinds of weathers
Ruffling up his little black feathers.
He hunts for grasshoppers with wings
And a little cricket bug that sings.
Gobble, Gobble, says the turkey,
packing in the dusty dust
Happy with a slice of bread
or just a single crust.

THE PUPPY DOWN THE STREET

On crooked little feet walks the puppy down the street
My mother always finds him with the little girl that minds him
His little nose is so close to the ground
He can sniff without a single sound
He's quite small as puppies go
But later he has plans to grow
He is a Dachshund dog they say
So he is right to be this way
Like a small hot dog he walks and goes
While his neighbor puppy grows and grows
The puppy down the street is very shy and sweet
Though he's not very high he'll be bigger by and by
Some dogs are big and some are small
But as for me I love them all.

JIMMY THE SQUIRREL

Jimmy the squirrel lives in a tree
In my neighbor's yard next door to me
All day long he runs around
Burying peanuts in the ground
But his memory is bad
And he forgets the nuts he had
He searches but has never found
His peanuts hidden in the ground
Poor little Jimmy works so hard
But lost his supper in the yard.

THE LITTLE RED COW

The little red cow has great brown eyes
And a small red tail to chase the flies
She eats the grass while the children play
And in the barn she chews the hay
She has no time to dream or think
She must make milk for children to drink
For growing up with strength and speed
Milk is what all children need.

THE GRANDADDY GOAT

Grandaddy goat is proud of his looks,
And eats only the very best books.
Superman stories are his delight,
And the Batman stirs his appetite.

With jam his face is never smeared,
He is too proud of his little white beard.

Of carrots he choses the best of the bunch,
He has the morning papers served as his lunch.
Grandaddy goat is very polite,
Says ba for good morning, ba ba for good night.
He eats tin cans, and a small rubber ball
And papa's brown sport hat
That hangs in the hall.

Grandaddy goat is old and kind
No matter what he does, no one seems to mind.

A LITTLE WHITE MOUSE

A little white mouse lives in our house.
He walks around all night quiet as you please
Looking for crackers to go with his cheese.
He rustles in the newspapers that he cannot
read.
He runs around the kitchen with mousey speed.
He runs and runs and squeaks all night,
Some day he wants to be a rat, but a mouse is
a mouse and he can't be that.
The little white mouse that lives in our house
Eats the dry bread ends, but we're all his
friends.
We have a cat, a canary, a dog in the house
But no one so cute as the little white mouse.

LITTLE WHITE LAMB

No matter where I go, no matter where I am
I always will remember, my little white lamb.
He has sad brown eyes and a fuzzy little face
And his wool starts to grow, on any blank space.
I think my lamb is wonderful
To grow his overcoat of wool
When the winds grow cold and it starts to snow
Then his wintercoat will grow
My little lamb will not be cold,
If he be young or he be old.
Sometimes when he's fast asleep
He dreams that he's a grownup sheep.
Momma and Papa are sheep, you see
And that's the sheep he wants to be.

HERMAN THE TURTLE

Herman the turtle has a big shell
Which he carries very well.
He walks in the dishpan on the table
Where he swims when he's able.
Wherever he may walk to
Wherever he may roam
On his back he carries
His own little home.
And if it should rain
Or if it should snow
He can hide his little head
Wherever he may go.
Herman, the turtle sighed with relief
To find in his dishpan
Ant eggs and beef.

Animals Poems

GOLDIE THE GOLDFISH

Our little goldfish swims in a dish
High on the piano, where everyone can see,
She blinks her eye at the people nearby.
She wants to be friendly with you and with me
A little stone castle stands in the dish,
and Goldie swims around it swish, swish, swish.
She fans her tail in a graceful way
She longs to stop for a watery chat,
With everyone except Cleo the Cat.
Cleo the Cat looks at the dish
and in her eye is a hungry wish.
But Goldie is safe on the piano up high
So Cleo's bad wish will remain in her eye.

THE BLUE GRAY PIGEON

The blue gray pigeon stands very still
And waits for his crumbs on the window sill
His coat is gray and his head is blue
And his only song is Coo, Coo, Coo
Everyday in the week he sharpens his beak
As every nice pigeon must learn to do
We give him bread and crackers to eat
And sometimes popcorn as a treat
Our blue gray pigeon comes each day
Chirps and eats and flies away.

BURNS

If there should be an accident,
And someone gets a burn,
I won't get excited,
I'll know just where to turn.
There's baking soda on the shelf,
I know, I labelled it myself.
I'll put it on with water,
And a very gentle touch,
And pretty soon the pain will go,
The burn won't hurt so much.

A BOMB

A bomb can make an awful noise,
And raise a lot of fuss,
But here in school we won't be scared,
If one should fall near us.
We'll march from class to the cantral hall
And sit with our backs against the wall
And side by side, and arm in arm,
We'll laugh and sing, and feel no harm,
We'll laugh and sing and feel no harm.

THE SHELTER

We made a cozy shelter place
Underneath the table
And there I play at Indians
Whenever I am able
And when the air-raid whistles blow
Into my wigwam quick we go—
Ma and Pa and me and Rover
Until the shelter-drill is over.

THE CITY STREET

Before the war the movie sign
Was red and green and white
It used to spell a lot of things
And sparkle every night
The street looks strange
When evening falls
With windows dim
And darkened walls
But after victory, why then
The lights will all go on again
The lights will all go on again!

OLD MAN RUMOR

Old Man Rumor has great big ears
He listens in at every door
He loves to tell the things he hears
Especially in time of war
A slip of the lip can sink a ship
And gossip is a danger—
So I'll be careful when I speak
In front of any stranger . . .

MY RATION BOOK

I like sugar and things that are sweet
And here in this country there's plenty to eat
But Uncle Sam says, "Take care! Take care!
Don't waste the food that we all must share!"
And I needn't wait until I'm grown
To get a little ration book all my own!
I'll eat what is proper and save what I can
And mother says this is a Victory Plan!

BLACKOUT

A light that peeks behind a curtain
Can be seen, you may be certain
Though it's tiny as a star
Tells an airplane where we are!
So come, let's tack the curtain tight
To make a blackout in the night.

THE PRESIDENT SPOKE TO ME

I'm too young to be a soldier
Or sail upon the sea
But last night the President
Spoke straight to me—
He said this was a war for all
Man and woman, big and small—
And I was glad I learned First Aid
And how a bandage should be made!

A LETTER

Dear Brother Bill,
Thanks for your dandy letter,
I hope you got the cakes I made—
And mother sends a sweater.
I bought a War Bond yesterday,
And baby bought a stamp—
We all send love and best regards
To all the boys in camp—
And here's good luck to you,
Your sister, Mary Lou.

JUNIOR AVIATOR

Someday I'll be an aviator
Zooming through the sky
Till then I work on model planes
That nearly always fly—
And now that we're at war
I'm building many more
I try to make each plane more perfect
Than the one before—
Each night in Harry's cellar
I get busy with my tools—
The Army wants my model planes
For aviation schools!

CHILDREN OF FREEDOM

Hooray for the children of freedom, hooray,
In England and Russia and China to-day!
Let's give all we can for more food and supplies
To send to our brave little fighting allies—
No oceans can part us, though tempests may roar
We're brothers and sisters in peace and in war!

Win-The-War-Ballads

Published 1942 *by Edwards Marks Music Co.*

COLLECTIONS

Lady, have you any tin?
Here's a sack, just put it in—
So we go from door to door
Collecting cans to win the war
Collecting this, collecting that—
A toothpaste tube, a party hat—
Lady, have you any more?
We need them all to win the war
We need them all to win the war!
Lady, have you any rags?
Paper boxes, paper bags?
So we go from door to door
Collecting scrap to win the war—
Old rubber boots and magazines,
Toys for tanks and submarines—
Lady, have you any more?
We need them all to win the war
We need them all to win the war?

GOOD MORNING, MR. JORDAN

Good morning, Mr. Jordan
I am your Junior Aid-Raid Warden
Is there anything to-day that I can do?
I'll carry all your messages
And tidy up the station—
It makes me proud to do my part
And duty to the nation!

For Absalom with jet-black hair,
For Absalom, my son.
And then upon a fearful day
My soldiers cut him down
Because he longed to take my life
And thirsted for my crown.

Oh who will bring me gladness now?
Oh who will comfort me?
Would God I had died, my son, my son,
Would God I had died for thee!

His words were sweet as honeycomb,
His face was fair to see,
And dearer than my own heart's blood
Was Absalom to me—
And then the heavens opened wide—
The messenger had come:
"Behold, oh King! Your son is dead,
The traitor, Absalom!"

Oh who shall ease my sorrow now?
Oh who shall comfort me?
Would God I had died, my son, my son,
Would God I had died for thee!

1st. Voice:
For the people wanted peace—

2nd. Voice:
And to live in harmony together

Narrator:
And the loyal soldiers of David
Slew Absolom for his treason
For his corruption of men
High in the councils of David
Who turned against the children of Israel.

1st. Voice:
And against the father who loved him.

Narrator:
And David grieved after Absalom
When he was dead
And his throat was choked with tears
And his heart was torn with weeping
And he cried aloud
In the land of Israel
After Absalom, his son.

BALLAD OF ABSALOM

Of all my sons so beautiful,
So straight and swift and tall
I gave my heart to Absalom—
I loved him best of all
And dear to me as my right hand
Was Absalom, my own—
Who plotted for my very life
And hungered for my throne . . .

Oh what is all my kingdom now?
Oh what can comfort me?
Would God I had died, my son, my son,
Would God I had died for thee!

Of all the children of my house
My eyes would seek for one—

Chorus:

Tell us!

Narrator:

A son, the Bible says, whose body was without a blemish
From the soles of his feet
To the crown of his head
But whose spirit was poisoned
With lust for power
And who hungered for the throne
Of his father.
And that son was Absalom
And his father was David, King of Israel

Chorus:

Tell us about David
And his son, Absalom.

Narrator:

Well . . .
The Bible tells us
David was a good king
And the people were with David
For David believed in the people
And by his rule they lived
In harmony to-gether.
And David had many handsome daughters
And strong sons
And of all these—the most beloved
And beautiful was his son, Absalom.

Chorus:

And David was a good king
Who believed in his people
And the people loved him
As he loved Absalom.

Narrator:

So Absalom rose up against his father
And against his own people
And brought war and bloodshed
Into the kingdom of Israel

ABSALOM, MY SON

Chorus hums the refrain of ABSALOM—and as humming dies away first voice speaks:

1*st. Voice*:

Anyone knows a good love story?
There's really nothing like a good love story!

2*nd. Voice*:

Well, there's always Adam and Eve . . .

3*rd. Voice*:

Or Anthony and Cleopatra . . .

4*th. Voice*:

Or Romeo and Juliet . . .

1*st. Voice*:

The movies are full
Of Romeos and Juliets.
I mean a different kind of love!

Narrator:

(Coming forward from the ranks of the chorus)
I know what you mean.
For instance there's the love of a man
For *justice* . . .

Chorus:

That's true. That's important!

Narrator:

And the love of a man
For freedom!

2*nd. Voice*:

And truth!

3*rd. Voice*:

And beauty!

Narrator:

Yes. And all these are important.
But now I shal tell you the story
Of a man's love for his son—

Narrator:

And one day Esther heard the dreadful news
Of Haman's vigilantes on the loose—
For reasons's of his own the villian planned
To start pogroms throughout the happy land!

Chorus:

What did she do?

Narrator:

She went before the king
And told him everything
She told his Royal Highness what was what
And busted up that wicked little plot!

Chorus:

She told his royal highness what was what
oh my,
She busted up that wicked little plot!

Narrator:

She took old Haman quickly by surprise
And made a double feature of his lies,
And the king of course was mad as he could be
And strung old Haman to a sour apple tree!

Chorus:

Good for Esther! Good for the King!

Narrator:

Yes, and the moral proves one thing,
Guys that start pogroms of hate
Always meet a horrid fate
Guys that stir up war and sorrow
Won't be with us long to-morrow!

Chorus:
Who won the contest?

Narrator:
That's the big surprise!
A poor little girl with big brown eyes!
She had no fancy clothes and stuff
But Esther's looks were quite enough
"Oho," said the king, "She suits me fine!
Ring out the bells, for she'll be mine!"

Chorus:
Oh Esther was a Jewish gal, everybody knows
She had no riches and no fine clothes
But she was wise and she was witty
She was smart as she was pretty
She charmed the king with love and laughter
And they *nearly* lived happily ever after...

Voice:
Why, what happened?

Narrator:
There was a lot of trouble comin'
All started by a guy called Haman...

Chorus:
Haman, Haman, that's a name
Of reactionary fame...

Narrator:
King A-his-uer-is
Who should have been wiser
Kept him as his chief advisor!

Chorus:
And Haman was a high-class traitor,
Politician, people-hater—
(All these traits still go to-gether
To distinguish birds of feather!)

Voice:
That's a fact!

LITTLE QUEEN ESTHER

Narrator:

In the good old days of yore
As you have heard before
(The old days always seem so very pleasant
And ever so much nicer than the present!)

Chorus:

And ever so much nicer than the present!

Narrator:

There lived a certain king
Who had most everything
Except a little queen that he could love . .

Chorus:

He had no little royal turtle dove!
Oh my!
He had no litle royal turtle dove!

Narrator:

And though his wives were many
He had no yen for any
(Speaks) Really, it nearly drove him to drink!

Chorus:

What did he do?

Narrator:

He sent an S.O.S. throughout the land
And offered every pretty girl his hand
He said to lovely ladies far and wide
Come down and I will choose myself a bride!

Chorus:

Did they come?

Narrator:

I'll say they came!
King A-his-uer-is had a magic name!
And every maiden plump or lean
Hoped to be his fav'rite queen.

I feel like walking
I feel like dancing
I feel like singing, too
I feel like doing all the
things that I used to do.
I feel like flying to a star
I hope it will be soon;
Some day I may take a hike
to the nearby moon.
The things I'll tell them
will cause them mirth
The various stories of the earth.
Stories with laughter
Stories with tears
Stories with gladness
That comes with the years.

WASHINGTON

Once I came to Washington
With patriotic intention
Sometime I would end up
At a writer's convention.
I traveled in busses
I traveled in crowded trains
Now with different motive
I travel by plane.
Good-bye Washington
Farewell, farewell
When I return
There's much I can tell.
Tales of yesterday, which I cannot
I shall not forget
Happiness of today
With dreams I have met.
Dreams are things of joy and sorrow
But all my dreams are of tomorrow
Tomorrow may bring gladness
Tomorrow may be gay
I'll try to forget the sadness
Of another yesterday.

her that she had beautiful eyes. Mathilda was thrilled. No one had ever noticed her eyes before.

But alas! The third day—it rained. That morning when she awoke she was aware of the old familiar sensation. Her heart sank. Surely, here in the city. . . . She hurried to the window! The same familiar greyness.

There was nothing to do but play bridge in the city when it rained, Helen informed her. She played. She endured the clever, smiling young man. She had to!

The fourth day—it rained. And the fifth. And the sixth. And on the seventh, Mathilda went home. She distrusted the glistening, slippery streets. With hostile eyes and hurrying feet she sped over the pavements. Oh, to get away from it, from the morning toast, the bridge, the young man with the toothy smile.

As the warm brown fields slid into view, she pressed her nose to the train window, and thought with pride, how rich they looked, how soft and deep and luxuriously brown—not like those hard, superficial streets. As soon as she arrived home she would take off her shoes and stockings, and go barefoot in the mud, and feel it ooze up thickly, silkily, between her toes. . . . She could have gone out and pushed the train. Faster, faster!

Aunt Caroline met her at the station. "How was it, 'Tilda?" she asked, addressing the horses rather than her niece. "Not a bad place, the city? Glad to be home?"

Mathilda wasn't listening again. Across the wide, flat fields she could see her unpainted, rain-soaked castle. She would soon be wading in her moat! There would be so much to do in the house after her absence—rooms to dust, pancakes to prepare for Pop, chickens to clean. . . . It didn't matter. There was the mud. . . .

"And how did you like it in town?" asked Aunt Caroline.

"I don't know," she smiled dryly; "I sort of missed the country kind of rain."

April, 1932

Downstairs "Pop" was frying yesterday's oatmeal into pancakes. The odor of wet, burning wood and cheap oil came through the opening in the floor, that was meant to let in the kitchen heat. It sickened her. "Time to get up and push through another day," she thought; "Pop will be burning those pancakes."

Sure enough, he had done just that thing. He was cross. The pancakes, had been burned on both sides, and were raw in the middle. "I'm a farmer, not a cook," he said, meeting her reproving glance. "And anyway, why can't you get up in time to get your father's breakfast? With nothing else to do all day . . ." his voice fading off into a mumble, as she brought his steaming coffee.

"He's right," she thought; "I should be satisfied. With nothing to do all day—oh, heavens! Nothing! Nothing to do all day but clean chickens and see rain and mud, and more rain."

Somewhere, she felt, there must be a place where one could walk without getting wet. The land around the farm was a moat surrounding her dismal wooden castle. If she could only cross it, get away onto solid ground, where it was dry, where there were no chickens to clean. . . .

It happened unexpectedly. She was still a little dazed when she found herself seated in the squeaking buggy next to Aunt Caroline, who was clicking to the horses and chattering at the same time. "It will be a change, 'Tilda. One week with Helen and then home again for you, my girl. You'll like the city for a while. But home will be pretty sweet to you, after."

Mathilda didn't bother to listen. "The city, the city, the city," sang in her heart. She closed her eyes tightly to shut out the sight of those hated, drab fields. Romance—in the city! No mud, no oatmeal, no chickens. . . .

It was wonderful, that first day in the city. The sun shone, and it was warm, and she had French toast for breakfast!

The second day was divine. There was more toast in the morning, and a theatre in the afternoon, and she learned an exciting game called bridge. The climax of it all came in the evening, when Helen introduced her to a fascinating young man, who devoured quantities of fudge, smiled untiringly, and told

one light'ning mass of brilliance. He could not stand. There was a hollow pounding in his ears. Round and round the lights went, red and gold and white . . . "Stop the lights," he murmured desperately, "Stop them, stop them, stop them!"

When he recovered consciousness there was a uniform standing over him, and many people.

"Must be drunk," someone said.

"No," said another, "Hungry."

Carl lay flat on his back and looked up. He stared straight into the policeman's face. With a moan he closed his eyes. "God," he thought.

The officer raised him to his feet. The crowd dispersed.

"I guess I can get you a meal," the policeman said and helped him walk.

Carl nodded. Somehow he was afraid to speak.

A thousand window squares of flame still burned from the black office buildings. It seemed incredible to Carl that they should still be there, intense, unconcerned, as though nothing had happened. He glared at them, and the familiar craving came back to him. He did want a cigarette.

As they passed the bakery, he saw a man looking into the window with studied indifference.

Carl dug his hands again in his pockets. "Poor devil," he thought.

June, 1932

RAIN AND MUD

MATHILDA didn't have to look out of the window. It was raining again. As soon as she awoke, without even opening her eyes, she knew that it was raining again. Not by the dull thudding, thudding, on the roof. Not by the moldly dampness that emanated from the over-saturated boards of the old farmhouse. It was just that sixth sense of hers that said, "Nothing new today. It will be the same as a hundred other days." And that meant that it was raining again.

INCIDENT

CARL paused a moment by a lamp post in utter wearnness. He felt his fingers coming through the holes torn in his pockets, but he dug ruthlessly deeper, experiencing a morbid satisfaction as he did so. The raw material cut into his fingers near the palm and he began to wonder how it would feel if they were really lopped off there. Not that it mattered. What use were idle fingers in empty pockets? He clenched and unclenced his hands tiredly. He was hungry.

There was a bakery near by. He looked into the window with studied carelessness. There was a numbness beginning to overtake him, a queer paralyzed feeling at the sight of so much food. He wrenched himself away, mumbled something, and wandered on.

Two men went by. He caught a name nonchanantly tossed in conversation. "Tolstoi." A strong familiar wind tinged with bitterness shook him. "Tolstoi!" Old days began floating in fragments. His youth, the University in Petrograd, wine, music . . . it was Leningrad now . . . books . . . the way his sister used to comb her hair . . . Turgenev, Chekov . . . the revolution . . . His thoughts ended abruptly. This was America, Fourteenth Street.

It was getting dark. A thousand windows flamed into little squares of light. Carl looked at them—and wished he had a cigarette. But then someone passed, a fat man with blue veins enmeshing his heavy cheeks, and a cigar in his mouth. Carl fascinatedly watched him puff out great streams of smoke, and then suddenly burst into abnormal laughter. How stupid he looked, that animal with smoke pouring from his nose! That fat human chimney! On Carl's weakened mental retina the picture of the smoke registered in grotesque, comic proportion, and made him howl still louder. And he had wanted a cigarette! He doubled up in his crazy fit of glee and laughed, and laughed . . .

His head was suddenly so leaden, so heavy. He could not control it. It drooped. Lights began revolving and reeling round him, at first slowly, lazily, and then faster, faster, until he saw

Chorus:

The nation wept while Lincoln slept and grieving
filled the land,
"Our Abe has died," the people cried,
By a mad assassin's hand;
But we have heard his magic word, and that
they could not kill;
In ev'ry freedom loving breast his heart is beating still."

Chorus:

BALLAD OF FLIGHT

Voice:

Tell me, tell me when and why
The world took wings and learned to fly,
Tell me, tell me how and where
Man left the earth to claim the air:
Rose from the earth
And rose from the sea
To taste the winds of liberty,
To taste the winds of liberty . . .

I am the Earth!
It was I, it was I
Who broke from the sun
And learned to fly:

Millions of midnights ago
I plunged through the terror of space
A new kind of dream in my heart
The light of strange stars in my face—

BALLAD OF ABE LINCOLN

"I'm mighty glad it's a little lad,"
Abe Lincoln's pappy said,
"We'll take the boy to Illinois
Where he can earn his bread;
Out there the country's wild and great
But he will have no fear,
A Lincoln lad has always been a hardy pioneer."

Chorus:
That's the stuff Abe Lincoln was made of,
A will like iron and a heart like flame;
Wasn't much that he was afraid of
And the nation learned to love his name;
Oh he dreamed a dream of freedom
His love for man was fierce and deep,
And for his fellow man in bondage
He slept his final martyred sleep

So Abe learned, how to work a plow and split a rail in two,
And there wasn't a chore at the country store
He was too proud to do;
He could lift a log from a prairie bog
Or chop it to the ground,
And they say he borrowed ev'ry book for fifty miles around

Chorus:
When Abe was young he learned a tongue that folks could call their own,
And it wasn't in vain that he knew their pain .
With all his blood and bone;
"The people long for peace," said Abe,
"A union strong and free,
I know I speak for them," he said,
"Because they spoke for me."

shall filter the far shouting
the voices of feet
                above the voices of shadow
the taste of the sea
                above the taste of the river
the smell of men
                more fierce than the odor of earth
                than the scent of leaf
There the bones crumble and the sun beats
a brass tom-tom and the grass chars by the sea
Yet I shall go back from this path:
There where the sand and the sea burn together.

V FOR VICTORY

Verse: On a cottage wall in Poland,
On a window-sill in Spain,
On a village church in Norway
Freedom lifts its face again—
On a schoolboy's cap in Holland
Or on old Trafalgar Square—
From the Danube to the Hudson
You can read it everywhere:

Chorus: It's V V V FOR VICTORY,
The marching call of liberty,
The dream of all humanity,
"We shall be free!
We shall be free!"
Our people will not bend a knee
To those who stand for tyranny,
That's not the life for you and me, friends,
To come out and shout for VICTORY!
Whistle it in sharp or flat,
Wear it on your coat and hat,
Never was a letter like that letter "V!"
Then write it down in ink or chalk,
Now's the time to make it talk,
Show the world a rootin' tootin' democracy!
And let's shake hands across the sea
With those who fight for liberty,
We can't be beat if we're to-gether
With a V V V FOR VICTORY!

PATHS

For this path
diamonded with shadow
paced by tall trees
smooth as candles
dark as rivers
where wind and leaf
run with the noise of water
where the near
grape-colored river runs with no sound
flows with no foam
For this path
where a star
lights upon a shadow
and a shadow
falls upon a star
I have forsaken the full highway
and the laboring sea:
for this earth renounced the sun
and the sand
sated with sultry sunlight
and the ash
of fish
and weed
and men
For this frosted peace
the tall loneliness
the leaf over leaf
the bird-calls
where no birds are
half-forgotten
the smoking sun and the highway
loud with feet
where the dust
churned hot by the living
falls cold upon the dead
Yet through these chaste trees
the unlit candles

SNOW NIGHT

Snow
Soft on my sick heart cool
On my mouth snow over
My charred anger.
The eyes of the world shut sweetly
Under snow
Snow fills and girdles
The still moon and sleeps
In the armpits of trees
If I could weep
I would weep
Snow

NINETEENTH BIRTHDAY

Pricked windows
Begin to bleed pale light
And houses square their shoulders
Against a mauve sunset. Over an impossible
Step-up and down of stone and whittled spire
You run carrying
The moon like an alabaster button on your shoulder
Disdaining the thin winding
Of distant streets (lit
By glass and lamps of lemon and pearl and the strong blue
Of nordic eyes) pretending
You know not where to go. With a wax
Gardenia in my hand I watch
Your leaping over the housetops
Distraught with dancing and yet
When you prance pointed-toed upon my sill
How can I let you in?

1935

MORE RAIN

Small round balls of sour rain
Ride along the window ledge
Slide and glide and ride
And plunk!
Off the corner
Into a flat gray puddle
Where a thousand other raindrops
Long have plunked their lives away

SNOW

The slow
Lustreless snow
Shifted in sheets, and bruised
The window-pane
With starry scars
The quiet
Was like thick cream—
And my thoughts of you
were heavy, and smooth, and safe,
And stainless as the queer white sky
And the snow padding on the ground.

SNOW DAY

The slow
Lustreless snow
Shifts
In sheets
And the pane is bruised
With starry scars
The stillness
Is like cream
This is the pained peace
Before madness—the smooth
Silence before a cry.

THE TURNING YEAR

So does the year
Again and again
Turn on its axis
Driven by rain
Softened by snowfall—
Retarded by pain.
Softly the seasons
Come and are parted,
Softly the year
Comes back where it started.

BLUE MONDAY

And Black rains drip
From the yellow greasiness
Of the sky.
A few soiled rags of clouds
Pull themselves heavily
Back and forth
But leave no streaks behind.
Pungent, poisonous gasses
Pour from the earth
Into the overladen thickness
Of the air . . .
And it all makes me sick at heart
And want to take a clean towel
And mop up the skies
And wring the slime from the clouds
And wipe the oozing stuff
From the earth's face.

CHRYSANTHEMUM

I want to touch your shaggy head
But each petal is a listless
Lolling red tongue,
That would strike at me
With venom if I dared,
And each hot point
Is sunpoised and flaming.
I would rather look at you
From where I stand
Chrysanthemum.

EPITAPH FOR ME

Stamp your boots upon this place—
Why should it hallowed be?
There's nothing here but smothered bones
And mediocrity.

EPITAPH FOR CARL

Who could not catch a single star
The wind, it blows like thin white rain
That cools a smoking sea—
But oh, it is too late to heal
The shriveled dust of me.
Now I am dead my parched ash
Clings to the parched earth—
Nor shall I rise again as grass—
What rain can give me birth?
My thirst in life was such that neither
Wind nor rain could fill—
And now after lifes numbing drought
In death I'm thirsty still.

A TEACHER

I can almost hear her thoughts
Click into place
Like the stars that fit correctly
Into the mechanism of heaven.
Even her sentences are neatly clipped
And catalogued and filed alphabetically.
Once I thought, "I wonder
If she winds herself
Like the clock
Before she goes to sleep?"

Half Sleep

The wan-winged moths of evening
With light fragility
Brush eyelids shut,
But through cool lashes
One can see streams of liquid moonlight
Swirling up again
To quench the stars.

Sept. '32

BOTANIC GARDEN

The luscious tang of spring
In knives of winter wind,
The brisk spiced crimson
Of cracking berry branches,
A tiny blossom underfoot
Choked with blue color . . .
What blank external eye
Can probe and see
The minute pulsations making their
existence
The whys and wherefores
Of their causing bitter-sweet delight.

RAIN

Said Constance with the rain deep in her hair
"This is spring cider—and the wind and I
Am drunk and crazy—oh my dear—" her voice
Was full of rain and laughter, and her eyes
Were green and wild, "My dear
I have known other kinds of rain—
Rain bouncing madly off my knees and toes
Into a lake to break it's top like glass—
And then one day rain thin and cool and gold
With the sun out—and rain
Upon a certain sultry night like steam
That silvered all the grass and choked my throat—
But this—" her lashes, spangled black and wet,
Shot up and made her eyes like mad green stars—
"But this I tell you—" and her hands were cupped
Like small pale blossoms, petals spilling cold
White wine, "It was for this
The wind and I were waiting—we and spring."

GREEN GOLD

Green gold sheen filming your eyes
More green than gold
More gold than green—
Green gold like a horse-fly's belly
Glinting on this window pane
Spilling green gold sunlight
On the window pane—
Green gold as the skin of a bee
Splitting with honey
In a cloud of sun.
Your eyes like gold lights through green wine
In green glass,
Green gold.

BRIGHTON

years
Bright as a banner of tears
wincing and whimpering wind
retreating ocean
shower of musical leaves
the rain like a soft applause
cause
straws
whitewash of moonlight
colorless winter birds
teeth neatly whitely set like kernels of corn
waves make throaty sounds upon the beach
speeding through calenders of death
hours that drip and drain.

RAIN ON THE SEA

Oh the sea leaps in the wind to-day
And winds clash in the sea
And the sharpened silver knife of rain
Has bared its blade to me.
Oh madness in the stabbing knife—
The waves are slashed and slain!
My heart dies too as mists seep through—
Subtly spiced with pain.

Cardinal, 1932

SUMMER DARK

Night is a fur-lined organ
Played by smooth hands.
Too rich, too luscious and dripping,
This music . . .
Too skilled, these unknown fingers . . .
Not one faint discord,
Not one jarring note . . .
Oh for a thin slice of bitter wind!

"Little brittle flecks of Me
Flaky little specks of Me
Shall float someday
    like
        cinders
            here."

HOUR

This is the numbered hour, the oft-
To-be remembered, when the chill
Icicles drip, and the sill
Is arched with snow, and the pearl
Moon anchors close against the pane.
This is the hour when our humid hearts
Turn hollow and our hands unclasp, the smile
Blows out upon my lips, your eyes
Become white glass, the lamp—
Light freezes, tea-colored. Silently
We sit upon the brink
Of our twin emptinesses—terrible
The winds that climb
From the heart's utter vacuum! This is the hour
Of broken breath—when rains
Faint sometime in mid-air, and clouds
Halt stiffly in their walking of the sky.

1935

RAIN! RAIN!

Verse:

When the street begins to darken
And the papers start to fly
And a little boy starts crying
With a cinder in his eye,
When the clouds begin to jumble
And rain begins to tumble
And splash on every window in town . . . around.

THE INEVITABLE

I wander, dull-eyed, through this strange
        dry forest,
Kick listless leaves, and listen to the shaking
Dead branches crack
Like
    thin
        bones
            breaking.
A ghost of fear lays dust-tipped fingers over
My brain, and brushes crumbs of thoughts
Along
    it's
        frozen
            alleys:
    "Little brittle flecks of Me
    Flaky little specks of Me
    Shall float someday
    Like
        cinders
            here."
I wander, dull-eyed, through this strange
        dry forest
Kick listless leaves, and listen to the shaking
Dead branches crack
    like
     thin
      bones
       breaking.
A ghost of fear lays dust-tipped fingers
Upon my brain, and brushes crumbs
Of thoughts
    along its
        grey
          groved
            alleys:

DREAM

Lightly, lightly, feet
Walk with silken tread
So that the blue dust rises like fine gauze
And floats away—will you remember
How the dust floats, feet?
    Tip-toe . . . this tree that shakes
    A cloud of dusky vapor from her hair—
    Tow-headed tree with foamy hair
    That floats—will you remember?

Strange we are by the sea
You with smiling yellow eyes—
Where the green lungs of the sea breathe loose
A thousand slinking waves
All silver-fringed and slow . . .
    Smiling—a little globeflower
    Tilts its round yellow chin
    On its green neck and dances a slow dance
    While gilt-beaked birds make laughing noises . . .

Cool and clear
The music of the mountains
With waving pines and little lakes
Like soft and glistening eyes—
Cool and slow and full of mist
Remember?
    Your arms stretch out—subtend an arc of sky
    Where tissue moons forever flit and fade
    And stars bloom out with pale
    Thin faces now and then
    And suns toil round and round again . . .

Lightly walk by the great rocks
With green splashes of grass on the stern gray
With pink roses dusting tired petals down on the stern gray—
Walk lightly by the great rocks, feet.

Oh these are my Feet going
And these are my Eyes seeing
And this is my Heart knowing—
And you are all printed and grooved, Heart,
And you are tired, Eyes,
So Feet, go faster now—we shall remember.

ESCAPE

Though he run back across the marble street,
Shutting his roof of glass against the rain,
Clapping his ears with heavy palms of stone
It will be vain. Defeat
Chimes in his skull, alone
He nurses the delicate crumbling of his flesh,
The marrow slowly emptying from his bone.
Though he go tapping his chromium walls like a crazy dancer
Begging their stolen strength, he knows these halls
Are resonant with death. He calls . . .
And only the charging rain will answer.

AFTERNOON

summer gold sits heavily on the street
and on the eyes of girls with pale
rich faces and burnt lips (a door
opens with 99 in brass fire) on liquid-plated
windows amber flows
                    a boy
with long gilt lashes throws a ball of bronze
                    and cats
creep by with honey in their eyes.

1935

LAST WALK

These are my feet going
And these are my Eyes seeing
And this is my Heart upon which everything is carved.
Oh, be cut deeply, deeply, Heart
And look deeply, deeply, Eyes—
And go slowly, slowly, Feet
Because we shall not come this way again.

See, Eyes, this tree that shakes
A cloud of dusky vapor from her hair—
It is the tree do you remember, that stood
And pressed its black ribs once
Against a dull, snow-lidded sky?
Look again, Eyes, look hard,
Because we shall not pass toward trees again.

Heart, the music
Curved and cool and clear
That those round mountains make?

Listen again, Heart, to the slow slurring
Of the wind as it comes purring and flowing
And coiling around us, and, and rubbing
Its soft grey cheek to ours . . .
Remember, Heart, for when
Shall we feel soft-gloved fingers of a wind again?

Slowly, slowly, Feet,
Walk with silken tread
So that the blue dust rises like fine gauze
And floats away . . . will you remember
How the dust floats, Feet?

Slowly, slowly, now we are walking by the sea—
Engrave upon yourself, Heart, the way
The green lungs of the sea breathe loose
A thousand clinking waves, all silver-fringed
And slow . . . we shall not come
This misty way again, Heart.

THE IMMUTABLE TRANSIT PHASE

This fever will pass like the red light
Of a painted evening, the cool moon
Will hoist into the air again;
The flowers, real but with no color, stand
Upon their midnight stalks voiceless and comforting.
No bells to chime, no crosses to burn, no shadowless flame
Along the mountain tops, along the rim of my heart.
The barbarism of this sky will be forgotten
As the heavens blossom with new cloud.
Water endlessly feeds these stems
For tomorrow's growing—and the beautiful
Cold rivers will run to drown this necessary madness.

February, 1937

TRANSIT

The windows we sealed will open
And let in a swarm of leaves, the door
Hang loose like a tongue, swinging and torn
By the winds of many midnights, the beams
Will crack and sing to themselves
Under the winter stars and the chimney utter
Sad inner cries, and strange that so,
In the hungry and disintegrating flesh,
The spirit finds its music.

* * *

Oh, the sea leaps in the wind to-day
And winds clash in the sea;
And the sharpened silver knife of rain
Has bared its blade to me.
Oh, madness in the stabbing knife;
The waves are slashed and slain—
My heart dies too, as mists seep through,
Subtly spiced with pain.

June, 1932

WRAITH

Why have I called you here
Where the restless-throated thunder groans?

Why have I called you,
Mist-cheeked thing, from where the loam
Lay on your lips?

The trees rub leafy palms and shake
Out sparks of rain. O sweet
Wan eyes that stare
Uncomprehending at the rain-split air,
Why have I called you here?

Lone, alone,
I heard the thunder come,
Cracking huge knuckles
On a wooden drum;
And in the hammering loneliness—
The sudden breaking sound—
I called for you,
Whose roots lay underground.

Swift you came—your eyes
Silver with sleep, your hair
Silver smoke in the wind, your lips
Folded in silence—oh, blind
Perplexed silence! After clouds
Have curled and coiled away it must be I
To bid you go again where rooted stones
Speak things you understand,
And dropping dew makes rain upon your roof.

AFTER VICTORY

See comrades, we are the spring
And the air is blue again with our great singing
And the charred corn greens again
And there is the sound of sweet metals
And the towers of chromium and silver
 blossom against our sky
Hear how the rivers break into white waterfalls
 and the snapped
And frozen earth runs with its burden of snow
 and old brown blood
Into the sea. O the old dear blood of comrades
Rushed at last into the singing sea
They are avenged.

ETERNITY

I sit here free at last.
The sun hangs smooth and still,
And fish pull by with faintly-moving fins
Beneath the dangling of my feet.

No days to count.
No outlived shells of years a-clanging after
The running of my heels—
No shapeless sponge of Time
To suck the living hours into its parched and greedy throat.
Free.

Oh I could slip into the water now
In utter peace—and glide
Among the fish
And blow green bubbles up . . .

SO DOES THE YEAR

So does the year
Again and again
Turn on its axis
Driven by rain—
Softened by snowfall—
Tempered by pain.
So does the spring come
Violet-hearted,
So do the seasons
Kiss—and are parted.
Softly the year comes
Back where it started.

TRIOLET

(The Dirge When Great Tired Wings
Stir the Lonely Leaves)

Her hands had drooped in sudden sleep
And mold settled upon her hair—
Strange pale birds hovered round to sweep
The hands that drooped in sudden sleep.
The moon dropped slow white tear drops deep
Into the sad and timeless air—
Her hands had drooped in sudden sleep
And mold settled upon her hair.

MELANCHOLIA

The skin and bones will crackle, break, and fall
And leave a star-shot core so tight and bare,
Too stiff with dreams undreamed and pain unshed,
That it shall never turn to stolid ash,
And so remain forever—small and stark
And gleaming in the still moon-scented dark.

CECELIA

The thin dry spray of lashes round your eyes
And their black-lace shadows
On the slope of your cheek
Made me think,
"How like your humor
Delicate and flickering
And dry."

FINIS

These essences unstirred unbroken,
Now you have said the word,
Now you have spoken,
No star fluttered,
No, not a bird
Though at last you uttered
The apocalyptic word.
You looked too long, too late to leap,
The walls grew high, the well grew deep.
Your love like a pebble dropped unheard.
These waters will remain unstirred.

THIEF

He laughed, and went to rob the skies,
Tore the clouds asunder,
Stuffed his pockets full of stars—
Vanished with his plunder!

DIRECTION FOR CLIMBING

Drink direction, this pause
Is yours awhile, the pulse
Cools in the lifting air, the eye
Grows sweet with cold.
        Down
Over the city the white flakes
Of windows hover lustreless
Irregular as snow and deep below
The blurring bloodbeat
Of the traffic river
Fulfills its dim iambic jerk and flow.

You pause awhile but clouds
Move on like staffless music,
        Always
The ceaseless silver
The moving moonless sky, The drift
Of mist across the low distended stars
Close up
Your fingers so like strove
Like doubled wings until the wrist
Grows full again the blood
Hums noisy in the heart the muscles coil
Plunge in the skin, recoil
For the last,
                final
                        climbing.

THE WECKQUAESGEEK

The Weckquaesgeek Indians were a small tribe that refused to sell out to Stuyvesant's men when the Canarsie bartered the Island away for twenty-four dollars in small goods. The Weckquaesgeek lived in Harlem and Washington Heights—and were wiped out to a man by the Dutch.

In Harlem
The white Lady
Shops for a house-slave:
          Half-a-buck a day, Mary,
And a dry lunch. Maybe
A flowered georgette dress
Four years old. Maybe
Paper shoes for the kids
And penny ices.
In Harlem
The Weckquaesgeek
Whose hair was cropped
To a bold scalp comb
Marching on his head
          Fought like the devil,
Fought like a dozen devils
In the streets of Harlem:
          White men!
I am not the Canarsie
You bought for a thimble!
You can't buy *me*
For a couple of kettles
You can't buy *me*
For a shiny knife
You can't buy *me*
For a keg of rum!
          And in the streets
Of Harlem
The Weckquaesgeek
Drank death like brine.
In the streets of Harlem
The white Lady
Recoils in alarm:
          That was the bargain
We made, Mary,
I can get others for *less*, Mary.
          But Mary
Has eyes of fire
And a fierce comb of hair
And her two hands
Made weapons of the air:
          My life comes dear—
You can't buy *me*
For the change in your pocket
You can't buy *me*
For the stud in your ear—
          The Weckquaesgeek
Never vanished here.

THE MOON IS ALONE

The moon was up at an endless height
And shone quite sadly there
Like a wistful princess in a bower
With the moonbeams for her hair.
So sweet and still was the moon that night
O'er her head was a misty veil—
Her silver locks to the earth flowed down
And her lovely face was pale.
The beautiful princess was lonely it
  seemed,
Alone in the sky up there—
With a frosted mist near her silver face
To him the sky was always gray
He never saw its blue
And brilliant sunlight on the sea
And the moonbeams for her hair . . .

November, 1930

IN MEMORIAM

The wind must pelt me here like rain, my hair
Go blindly with each wind. Standing alone
I clap both ears with heavy palms of stone
To shut out vainly all the screaming air.
My love, I cannot find you everywhere
(We are betrayed in death, the thrumming bone
Dissolved in burning rain) When I am done
To ash then shall I lose you. Bear
The magnitude of tempest if I must
No wind will dare erase my heart, no frost
Delay its sultry boat. What is the dust
But sea in which all taste of you is lost,
But luxury I shall not take or give—
Grief lives so long as I, and so I live.

A THUMB

Your thumb facinates me.
It is slim and curved
And petal-tipped.
With swift ivory grace
It flips endless pages—
Flip, flip, flip . . .
Such a smooth cold thumb
And such smooth cold pages . . .
I cannot take my eyes away—
Flip, flip . . .
Your carved, polished thumb
Strikes me dumb
With delight.
Flip . . .

ILLUSION

Oh, she was lovely with snow in her hair
And a necklace of tattered stars
About her throat that she
Had plucked down from the sky—

Oh her hands were soft with snow,
And her lashes long white sprays of light,
But when
I looked again
A thin white bone of a tree
Flicked snow from its stiff fingers
To the snow beneath.

GROWTH

Night is a promise
And a dark velvet bud.
Day is fulfillment
And an open flower

WATER COLOR TUBES

And I assembled them all before me—
Rows of fat, newly-wiped tubes
Plump, shining,
Swelled to bursting with the rich crudity
Of their contents.
Colors.
Colors raw, unshaped . . .
I gloated over them,
Felt loathe to squeeze out the tiniest bit
Of their juicy pigment.
Suddenly I was awed.
God! What unborn masterpieces
Lay in these glistening sausages.
In someones hands . . . not mine . . .
Again I was loathe to touch them—
But now because I was afraid
To ruin their potentiality
With the kinetic blundering
Of my own hands.

SEA UNDER

These are the only walls that do not prison,
The violet walls of ocean which my cheek
Can glide against as I walk through the sleek,
The liquid corridors. Here there have risen
Smooth water-pillars tall and twilight-cool
Beneath my floating palms. Here white-lipped fish
Slip swiftly and strange sea-flowers swish
Their languid petals, bloodless and beautiful.

Here I can wind my arms above my head
And softly stretch my earth-encrampéd bone
Till polyps multiply it with their own.
The coral's body proves the softest bed
For its new fruit, and nestled in the dead
The living grow, by ocean-music fed.

ANTICLIMAX

I am afraid that I will know
The taste of ashes.
Always, when my ears have rung
With silent thundering
Of a million molten fantasies
I have known anticlimax
And the feel
Of shrinking cooling fire.
I am afraid
That even the pale pearled blue—
The just-born silkiness
Of morning sky
Will turn brittle and gray
And the sky wrinkle
And crack,
And another newly lighted inner flame
Char dully
And die.

TO A NEW BABY

Oh come, my just born cousin
And have a meal with me—
A snip of sun, a crumb of moon
A fleck of salted sea—
With me, my little cousin,
White slices of wind to eat
And little marble drops of rain
To make our sea-drink sweet.
Our music shall be the fluttering
Of a wee bird late for the south—
And you shall leave your banqueting
With the taste of stars in your mouth

VALUES

Is this the dwarfing of a
Truly mighty thing?
Is it a kind
Of mental astigmatism
That makes the earth
Seem suddenly so shrunken
And so small?
And the human shapeless
Little dolls
With jointed knees and elbows—
Rushing about
In ribbons of streets
Buying tiny playthings
And garments for their little selves . . .
Playing blocks with bricks
And building piled up dominoes
With cubicles in which to live . . .
Toyland is this?
Or is the lens
In my mental camera
Deceiving me?

MIDNIGHT

The shadows lope softly
Past the smoky trees
And the grey grass
Makes cold music. My heart stirs

Slight as paper. Surely
It is you again with your face
Pale as a star that watches
From the dark trees.
Yes. It is you returned again.
The moon blues your lips,
And the wind descends like rain upon the leaves.

WINTER SUNSET

I am glad to be a part of this mad, mad, world,
Glad to feel the crazed wind bite wildly,
Glad to see the great red welts of cloud
Streaking the wounded, tortured sky . . .

This cruel, self inflicted pain of nature—
With the screaming wind
And the bleeding silent sky
And the jagged gaping brown scars of the earth,
This madness of voluntary suffering
Has yet a bitterness and beauty and ecstacy
That goes deep deep into the depths of me
And makes me glad to be an atom
In this mad, mad, composition of atoms . . .

Let the wind dig its teeth in me!
This pain is bliss . . . .
Let the clouds hang frozen and bloody—
My heart's blood is as red, as crimson . . .
Let the world suffer
For I too suffer with a self inflicted pain
And the slash, slash, of the wind
Is no sharper than the knife of my emotions
Cutting the soul within me into shreds.

WINDOW WATCHING

If I could have it now—a hard black brush
With thick paint dripping from the flopping point
Do you think I could make it live—this blank
White sheet—alive with curving clouds
And chimneys breathing smoke as rich as cream
And tall thin grasses sprouting from the cracks
Of mottled sidewalks—do you think I could?
I dream that if I had it now—
Rich colors panting in the tight-skinned tubes,
I could do it—and maybe paint it right
With sudden storm winds coming—crushing out
The startled yellow stars . . .

DEBUTANTE

She is not of my family. Her blood
is cool and milky and her ankles
have thin bones. She sleeps
with weighted eyelids like a cat
on the escalator stair—the irredescent
fur will fly in a ravished cloud
but she feels no danger. She was born
in a turquoise gown and does not remember
that great-great-grandpa spat in and out
of spittoons and clouted his wife with a Bible.
The sound of gnashing sands, the great
awakened thunder of the dead, the cheated past,
the plundered living she can never bear.
through such a narrow ear. Hers is a guarded bed.
And the golden door which locks out rains and
pigeons she must trust to break the fist of
history, her one fierce creditor!
　　O she has a pruned
forehead and her wrists are whittled for the
silver touch of bracelets, but her eyes
I cannot recognize.
　　I cannot say
"sister" I cannot ask "do you love, do you
know pain?"

CURIOSITY

The whir of countless wings
Height-hunger brings,
And the vain desire to split
The tight membrane of sky
And see
What lights glow back of it!

LULLABY FOR A FAILURE

Slumber, slumber,
Slumber till the last
Crushed tallus of your days,
The last of broken rock and mangled flower,
Turn seamless ground and smooth
Sweet soil for blossom.

Oh, sleep, sleep,
And let this scentless sleep,
This long slow sleep,
Smolder the years' wreckage, softly sew
The ragged edges of your patterns—
Your desperate design.

1934

TO BEAUTY—AN APOLOGY FOR INARTICULATION

Strange how from the turmoil here within
The hot beating of words against my mouth
A few cold syllables slip out to freeze
In congealed nakedness upon an empty page.

Strange how when my sullen lips would sound
A flood of mad hosannas over
The earth's indifference—there flies
Into the air a host of shriveled wails
And fragmentary cries.
Strange how my wild tongue will crush its own
Voice down, and lift, at most, a timid song of praise
About a glass sea cracking on the shore,

A white-star-spotted dominoe of sky
Between two houses—and can speak no more.

WINGS AGAIN

There is solidity
In the churning
of a wheel in a rut.
There is security
In the revolving planetary motion—
The grinding of the earth
In its orbit.
But I would risk
Losing my way
On star-bespattered heavenly pathways.
I would risk
Battering against cruel mountain peaks
In the dark.
Give me my wings.
One flight.
And then let them melt
Waxily in the sun.

PETULANCE

The sun is a smooth round amber gem;
I want it for my crown!
The stars are jewels of blue-green fire;
Reach up and bring them down!
For I am queen
And you are king
And you must give me everything!
Ah, yes, her eyes are deepest gray,
And they are charming;
There is a subtle glow in them
Vaguely alarming.

MIDNIGHT WALK

The night beats time
As we step, step, step
On the moon-speckled path
While long shadows swing

From the trees—
Black silk and water
In the wind
With the tap
Tapping heels and the thin
Shadows swinging.

All the little dead ears
Of little dead babies
Prick up
Underground
As our steps, like stiff
Silver soldiers on the path
Go click—

Silk and water in the shadows
That swing. But the
Little gritty stars
Sanded on the sky
Are for little dead babies
Who died in the spring
And are listening to our feet
Go click—

CARDINAL

Love is a lilt and a laugh
And a spray of dew—
Love is the pulsing earth
And a glimpse of you.

SPECTATOR

I never move. I am a stone
Embedded in earth and sand.
The whole world acts for me
With footlight stars
And spotlight moon and sun.
And I sit by the sea, and watch
How faint frills of foam
Stitch themselves
To the curved arched spine
Of a passing wave . . .
How a leaf stem twists
To the slow dulled music of the wind—
And how at night the sky curtain
Is full of hot dipping stars.

MIDNIGHT

The moon leers glassily;
A gouged white eye
Staring from the smoked
Blind face of heaven.

I dare not speak
My tongue is glass
And it would shatter
The shadows on the grass

The moon's full eyes
All shot with gold
Can watch the Shadows pulled
Tight with cold

The moon can hear
The shadows pass—
My body stands here dead
Upon the grass.

9 TO 10 P.M.

The hour winds itself about
my finger tick tick
the clock with the green-arched top
ticks out little threads . . .

  the sun to-day a little
  dim blob of silver tick tick
  and a dime rolled down the gutter
  into a puddle of brown rain tick

Like half-spun silk the hour loops
tick smoke
in silky twists of grey
spun out of mouths with cigarettes

  A bright little white little
  bird with amber eyes
  and a voice like spilling glass
  calls tick tick tick

Bubbles of rain
in the wind and the drip
of the sill like brown
wine tick and the wind
giggling now on the roof
with the clock
winding the hour out tick tick

STREET

Squat shadows press themselves
With square precision
On sidewalks sleek and buttery
With rain.
Suede shadows
Like taut eardrums
Drink in
Neat, flat footprints.
Here
Even echoes
Are swallowed whole!

WHEN IGNORANCE IS BLISS

To him the sky was always gray
He never saw its blue
And brilliant sunlight on the sea
Was for him a muddy hue . . .
He gave no thought to billboards bright
That catch the eye and hold the sight.
The world to him seemed dull and dreary
Nor had he traffic lights to fear—
Was he despondent, vexed of mind?
Nay, nay, he was but color blind!

November, 1930

GRANDFATHER

You are the parchment
    upon which are written
    mystic stories.
You are mellowed.
There are dents and highlights
    on your time-carved soul.
You have all the richness of humanity
    upon your browning pages;
All the wisdom of the universe
    in one seamed palm.

November, 1931

THE WATER

Out in the park in the ambiguous twilight
The ice falls speechless over the rockside
Frozen as wax,
                White as cream.

Over the perpendicular hills the water
Rushed on stone, tore a language of hunger
Along the feldspar, bit an anguished path
Along the roots of the corrupt but stubborn trees.

Out of the enormous valleys of the city
The frost came sinister and sudden
Multiplying its cold by anger, its speed
          by silence, wearing
Its helmet of ice and weapons of war. Swift
As hate the frost came, and the water
Pours motionless.

AFTER

In the crackling stillness to come
When beneath our feet
The blue dust rises no more like fine gauze
And floats away,
How sharp our crumbled ears to know
The tread of trees, the prick
Of rain on rock, and when a fly
Shakes vapor from its wing!
A screaming clock
In the tense night
Will make us smile as a carved god smiles—
Softly, with lips of jade.

GLAZED NOCTURNE

The sky is a fan
Spread over the wide jeweled eye
Of a lake
And every pulse of wind
Can shake
Its glittering fringe of stars.

The moon, encrusted in the pieced
Smooth-fitted shells of blue
Making the sky
Swoops low, and bends

Slim silver wrists into the water's glimmer
And dips her mother-of-pearl curve
Close to the water's thick-lashed lid
All shadow-ringed with trees.

The sky is a taut-boned fan
And every flick of wind
And every click of metal star on star
Sends shivers
Through the frosted spines
Of little hidden leaves.

DANCER

She was black flame
Weaving sleekly through the sky,
Tapping painted heels
On the crystal of the moon,
Playing castenets with the stars.

I AM A KING

I sit atop a wind swept rock
And look up at the sky—
The blue is mine, the clouds are mine,
Their mighty king am I.

I look down at the placid sea
And thrill with pride and soundless glee.
For all its breathless loveliness
Belongs to me.

Oh Beauty o'er the whole vast world
I am your sovereign king!
Hear, woods and seas and boundless skies
My song's exultant ring!

For you are mine, and mine alone
I have you in my heart
In all your moods I love you still—
You never may depart.

I sit upon my throne of rock
A monarch bold am I,
For kingdom all the dreamy land
Of woods, and sea, and sky.

November, 1930

SPRING TREES

The silver of the moon's mist
Melted
And was caught
In the frail webbed fingers
Of spring trees

QUATRAINS PORTRAIT

Your curls were flippant airy things
One couldn't tuck or pin them—
But right beneath your eyes were choked
With unlaughed laughter in them.

CARL

I

I know you like such trinkets
All chaste—without a fleck—
So here, take this new frosted heart
And hang it round your neck.

II

So rich your laugh, so glad your smile
I knew it couldn't be—
And thus before you spoke I guessed
Your infidelity.

FEAR

You are a little shell
Wrapping a pink bud.
The sun is tapping golden knuckles
Gently on your brittle casket.
"Open," he says, "Open and let me see
The flower of your face."
But you are timid and afraid.
The pink petals fold up closer inside,
And the hard shell echoes,
And will not open.
Why are you afraid?
The sun is a poet
And he will love your blossoming.

EARACHE

I am all stuffed with cotton.
The moon, a bulbous yellow thing
Smudgy with cloud
Shivers a slimy shiver when
My ear hurts badly, now and then.
(The clouds are greasy dishrags
Smearing up the sky)
And I am stuffed
Like a taxidermists owl
With cotton—
Cotton in my ears
Cotton wadding round my heart.
(The moon,
It needs a washing,
And the sky
A disinfectant.)

THIRST

The wind can sip its silver from the moon
And trees can thrust their pointed mouths into
Its shallow bowl and drink—a cloud can brush
With filmy skirts across and trail a moist
White path along the sky—and every tongue
Is wet with moon but mine.

ELF

You plucked a silver feather
From the headdress of the moon
And stuck it gayly upright
By your ear. I know that soon
By your own luminous glow
I will watch you
Catch a thread of song
And spin upon a toe.

THOUGHT

I will pierce the taut black
        membrane of sky
With one pointed piercing shout.
I will catch white shreds of moon
Pouring through
And weave myself a dream gown.

Of snow, her mouth
Is full of snow her tongue
Is spiced with frost she walks
In a gown of leaf-green glass
(With a blue bolero) smoking
An icy cigarette. Somnambulant
She walks her hands
Colder than milk. She smiles
And tilts her cellophane umbrella

O this snow!

It fills and girdles the still moon
And sleeps in the armpits of trees

this snow

Drops cool as butterflies
Upon her lips and eyes.

NOCTURNE

Under the bed the shoes
Wait for the morning. Heat
Curls the newspapers and bends
The midnight street, the moon
Burns, the stone
Library lions sit and sweat
Falls from their sculptured eyes

Together they lie
Upon the empty pillow, arms
Unlaced by heat but hair
Mingling like moss together.

Uneasily
He turns. They have sewn up his heart
By flashlight, there is pain, he will convalesce
In a garden bounded by bombs. A neon
Newspaper takes fire before his eyes, the words
Grow red and ghastly JEW His mind
Is raked with light He cries,
There is a blowtorch in his head, his bones
Begin to burn, the cannibals
Dismember him.

Aware—
He cannot wake, under the sleeping lid
The eye grows great and glazed

He calls,
He finds her lying dead
Upon a park bench (yellow, marked for Jews)
It's *Union Square* he says, but she is dead
The stars fall hot as ashes and he cries
With shut and slumbering eyes.

She feels
No danger. Thirst
Sleeps on her face, she dreams

AUGUST, 1945

This grief is measureless
The flying squadrons of white stars
Beat their great wings against the sky
The sea throbs and throbs
And breaks its heart upon the sand
Anguish is rhythm . . .

Moons will swing and faint upon the music
Of this sorrow. Atom bombs
Will never drive into the core
Of this still, ceaseless pain. Who can lay the chart
For this unchartered woe? Gaunt electrons
Hammer frenzied patterns on the brain
The earth shakes with the tread
Of marching new machines. The rain
Bubbles with new vigor as it falls
Verily, a new white world is born.

Electric sunshine prods the ground to life
Rays unnumbered stream out from strange shapes
Of newly planted fruits and just discovered vines
Unbiblical, unknown. From pole to pole
The earth is lit and sparkling with incandescent fire.
From longitude to longitude
The steaming fragrance of tomorrow's giant clover blows
Dear awkward pink skinned children run
Into the morning singing songs
As yet unheard. The black earth
Cracks and shudders with a sudden
Wonderful birth of steel roots and the slender metal trunks
Of young unmuscled trees
Who dares besiege this universe with grief
With raw untuned complaints?

TO M. L.

I can but wonder at your mouth—
An eliptical coffee-bean
Split down the middle.
I can but wonder
How your half-arc lips
Could ever bear to stretch into a smile
And make a parallelogram
Out of that prim oval.

I'm sure your face
Is all hollow inside
In spite of the brave taut skin.
If I hit
The membrane of your cheek
With a drumstick
It would wrinkle tightly
And snap.
Now I know why
When there is music sometimes
In your eyes—
There are also echoes.

I see you on the ceiling now.
A smile slides down from your eyes
And twinkles to the corner of your mouth.
Why do you always smile so to me?
As if someone had pricked you with a pin
And you pretend to be amused—
As though you were suddenly remembering
Queer little things that you thought
You had long, long forgotten.

HOKKU

I

Loose silver chimes
From a gray northern tower
Spill in the night.

II

I give you this
Dead sprays of lilac buds.
Humor my whim.

III

Here is red candle flame
Eating the thin blue air.
Choke it with ashes!

IV

You are a star
Stroking with slim bright hands
The darkness of earth.

V

Fancies are brief
Wrap them in scarlet cloaks—
Soon they will die.

VI

Go to the skies
Oh purple winds of grief,
Sweep them with dust.

May 1932

JAPANESE HOKKU

I

Night is a flower.
Day with her yellow hands
Tears off the petals.

II

Let the flute sing
As the slow sullen sun
Swims to the hills.

III

Take it away!
In that while mirror of mine
Your soul shows wrinkles.

IV

Down by the lake
Gold from a tulip's mouth
Melts in the sun.

V

Bring me a leaf
Slit with thin streaks of blue,
Powdered with mold.

VI

We will be needles
Sewing and patching up
Rain-rended clouds.

MELANCHOLIA

The slow moon draws its thick white blood unto itself
Deep from its delicate rim—just so does pain
Constrict itself into the heart's own heart
And leave the outer shell all water-cool and thin—
All calm and sweet—but brittle—
Brittle as an old leaf's stem—or twigs in winter
Lightly gloved in glass.

How strange for one whose touch has melted stars
To stand and listen to the small chaste sounds
Of snapping branches underneath the moon
And weep for them—for all snapped things—
For lost and torn blue stars—for little thoughts
That hide and curl their wings and cannot fly—
For balls of sour rain that slide down drains
And plunk their little souls out on the mud—
For all things done and over—and those not—
For all things dead—and those not born to die
And know the exquisite thin pain of death—
For all of these, beneath the moon, how strange
To stand and weep—without a single tear.

The moon, a scallop of cold silver once,
Draws to its milky heart its milky woe
And leaves its edge to crumble as it may . . . just so
The skin and bones will crackle, break, and fall
And leave a star-shot core so tight and bare,
So stiff with dreams undreamed and pain unshed
That it shall never turn to stolid ash—
And so remain forever—small and stark
And gleaming in the still, moon-scented dark.

NOCTURNE

through
the blown branches the clouds
go like white rivers
and the moon drops
like a pearl
            and is gone
my ghostly love
with mouth of silver.
the stars run in our blood
and through your hair
(white
as brook-water
and softly thrown)
            and the wind falters
to touch your folded hands
your silver lips
            but I
I say:
            my love
shall we be listening to grey grass
make cold music
forever?

a tiny fragment of it and some of the things in it—has been lighted up.

In such a world it is right for the sun to speak with friendliness to the bud that is to be a flower:

> "Open," he says, "Open and let me see
> The flower of your face."

And in "Spring Trees," with its five short lines, there is a loveliness that is almost poignant, a perfection of image and cadence that is as startling as it is rare:

> The silver of the moon's mist
> Melted
> And was caught
> In the frail webbed fingers
> Of spring trees.

Beatrice Goldsmith was wide-eyed and her interests and convictions were varied, nor did she remain aloof from the great political issues that confronted us.

When World War II came, she grasped its fateful import, and sang of it and spoke of it to the children of the land in words and pictures and stories that they could understand. Similarly, when Abe Lincoln walked out of the pages of history and became close and real to her, almost like a contemporary, like a friend one has just met on the street and greeted, she could write about him with narrative and dramatic skill, and with an artlessness too as in the conversation of ordinary folk. Yes, Beatrice Goldsmith's talent was one of many facets, and this book is testimony of it.

We are all begotten of time and we are all destined for death, and between the dawn and the evening there is our little day in the sun and the frost. Beatrice Goldsmith's day was shorter than it should have been, but her "pockets were full of stars" and in her "apron" there were many gems. She has left behind the pocket and the apron, and if we seek we shall find in them—in the book and in the cherished memory of her—her beautiful and immortal spirit.

DR. ISRAEL KNOX

the skies, tore the clouds asunder, stuffed his pockets full of stars." Beatrice was such a blessed thief, but she offered to others more than she kept, and the stars are now ours also, to brighten the moments in the blue and golden interlude of twilight as darkness descends upon the earth.

This is not the occasion for an extensive appraisal of Beatrice Goldsmith's poetry. But whatever the final judgment may be, one is amazed by her adroitness of technique, by the graceful ease with which she employed her artistic medium, by her versatility of form—from the conventional styles to verses that were free and fluid. And she did not use dexterity to conceal a paucity of content, nor technique as a mask for thought and sensibility. "Glazed Nocturne," for example, is a vivid and sustained image, moving almost in a pattern of its own music. And the effectiveness of the image is such that sky and lake and wind and tree are woven into a kind of unity, like brothers and sisters in God's house which is the cosmos, and yet stand out in their selfhood too, even in their aloneness, for what they are in the sight of the poets, whose minds—Plato tells us—God took away so that he might give them his own. And in "Fear" there is the gentleness of a flower that is yet to be and the openess of the sun that nourishes all things. The poem begins with a simple, almost factual description:

> You are a little shell
> Wrapping a pink bud.

There is here for the reader the joy of direct acquaintance; it is clear what the poet is pointing out to us without pretence and without make-believe. And then, as intimacy has been established between us and the object of our attention, follows the unexpected and wonderful metaphor:

> The sun is tapping golden knuckles
> Gently on your brittle casket.

To the joy of direct acquaintance is now added the delight of discovery, of discerning a relationship which was there all along and which is now ours to hold in the hollow of the hand. The visible and the invisible dimensions blend, and the world—

quick in apprehending meanings. And there was a quality of moral excellence in her too, a natural compassion, a disciplined and authentic kindness, a sympathy for what Keats called the "giant agony" of mankind. Nor was that all. It was a warm pleasure to look at her. There was enchantment about her; she was statuesque in form, beautiful in face. There was a slightly asymmetrical aspect to her features, a delicate slant of the eyes, which enhanced and deepened her beauty. And it seemed to me that for once the philosophers who talk of "teleology"—of a pervasive purposiveness—in nature were right, at any rate as far as Beatrice Goldsmith was concerned. It appeared to me that in her "teleology" was clothed with flesh and bone, that nature's God's purposiveness came to a focus in her. And then the "experiment" was suddenly disrupted, and the days of her existence began to fall rapidly one by one like the leaves of a tree in the melancholy months of autumn. And the wit and the compassion and the loveliness that were Beatrice Goldsmith were gone, like the flame of a candle extinguished in the wind.

And yet is it merely a fine phrase to say that Beatrice Goldsmith—a part of her—is still in our midst and cannot vanish from the earth. The metaphor of the candle is apt, but not wholly so. In the realm of love, miracles have never ceased to be and will always continue, and in the land of love—which is the human heart—all life is a story and a symbol for which actuality is only a momentary stage in time and space. The flame of the candle is extinguished in the wind, and existence too is a frail reed that can be uprooted by the storm, but while we last, brief as that may be, our existence is a spiritual and creative event which the entire universe cannot blot out. Beatrice Goldsmith cannot walk with us in the rain and in the snow, but the flame of her is bright and steadfast in this book of poems which comes to us—alas—posthumously. It is a book and it is much more; it is a life and it is a legacy. The melody of this life was muted before it was finished, and that is tragic beyond consolation; but what there is of it, is now preserved for ever, and there is healing in it for her dear ones. This is what she would have wished. In an early poem she sang of "unlaughed laughter," but she also sang of a thief who "laughed and went to rob

Preface

It is with mingled feelings that I write these few poor para graphs for Beatrice Goldsmith's book of poems. I am happy that her poems will now have a home, will be accessible to her friends and admirers. And from time to time as they think of her and evoke out of the world of memory her face and her voice, they will be able to turn to the pages of her book and spend again an hour or two with her, with the things that she wrote while she was with us and which will now endure even though she is no longer with us. And it is with sorrow that I put these words down on paper as I realize that her book appears posthumously, that it was not given to Beatrice Goldsmith to see and to touch and to read the book which is of her own making, and to taste on her own tongue the joy of sharing it with her dear ones, with those who loved her.

It has been my lot as a teacher to meet and to know many, many young people at that strange and baffling and fascinating age when their capacities, whatever they may be, rise to the surface and begin to flower, and when their sense of values ripens into maturity and there is in them a bright perceptiveness of the good and the true and the beautiful. It is a delight to behold, and the teacher, the older person too, is touched for a moment by the fire of a fresh rapture, by the vision and the mystery of being which is our common bond with all that is. But there is also sadness in it, an awareness of irretrievable loss, as the promise fades away in the process of fitting into one's "environment," as the lads and girls with the precious gifts exchange them for what is normally regarded as "success." And of all the young people I have met and known Beatrice Goldsmith was probably the ablest; fortune smiled upon her and bestowed many talents upon her. There was wit as there was fluency in her conversation, but also a measure of wisdom, surely surprising for her years. She wrote poetry, which was her primary inclination, but she also wrote essays—clear and musical and thoughtful. She was not averse to logical analysis and could also deal with an idea as a human experience and was

There are many other charming poems about and for children, which have one great theme, that people can be as one and live in peace.

The ballads of "Absalom" and of "Abe Lincoln" also with music by George Kleinsinger were published in 1940. The dominant tone of these lyrics is that there is dignity, strength and love in all men.

Beatrice was not able to fulfill the potentialities of her life. She passed away at the age of 35. Those of us who knew her have been permanently affected and enriched in many ways. She is already part of us and will always be alive within us. In publishing this book we hope our friends and her friends will see her and feel her as we do.

Leon Goldsmith

Foreword

In presenting the writings of Beatrice Goldsmith it is deeply hoped that you will be able to appreciate her, not only as a creative artist but also as a moving personality. Poetry flowed naturally from her, and while only a teen-aged girl, she was already a regular contributor to her high school magazine, no issue of which went to press without several of her poems. Many of the works printed here appeared in "Poetry" one of the most prominent poetry magazines in the nation. Others were published in an anthology put out by McMillan called "Trial Balances."

Beatrice was not just a sensitive person who was keenly aware of the meaning, color and tempo of the world around her. Thru her imagination she wove these scenes into a fuller and richer picture fed by her own moods and impressions.

Besides many vivid and moving descriptions of her surroundings she expressed in many poems the strong human hopes and desires for love, understanding and a full life. These are universal feelings which she shares with all of mankind. But desires are not enough and Beatrice had many convictions and ideas which she gives voice to in some of her poems. For she knew life is not static, that people can and must fashion the manner in which they would live.

There are many delightful poems and songs for children in this book. One group of songs is "Win the War Ballads" with music by Sam Morgenstern, published in 1943. Here children even the very littlest tot is included in the nation's struggle, and there is something to do for each and every one of them.

Another group "Pancho goes to a Fiesta" with music by George Kleinsinger, was published and then recorded by Columbia. This is the story of Pancho, a little South American boy who is really not much different from his North American neighbor in the United States.

Win the War Ballads

Collections 73
Good morning Mr. Jordan 73
A Letter 74
Junior Aviator 74
Children of Freedom 74
My Ration Book 75
Blackout 75
The President spoke to me 75
The Shelter 76
The City Street 76
Old Man Rumor 76
Burns 77
A Bomb 77

Animal Poems

Goldie the Goldfish 78
The Blue Gray Pigeon 78
Little White Lamb 79
Herman the Turtle 79
The Grandaddy Goat 80
A Little White Mouse 80
Jimmy the Squirrel 81
The Little Red Cow 81
The Turkey in the Yard 82
The Puppy down the Street........ 82

The Global Songs

The World goes Smaller 83
From here to a Star 83
My Neighbor 84
Clip Clop, Clip Clop 85
Children are Growing 85
Lullaby 86
And still the children sing 86
It's not so strange 87
Sleep is the same 87
When the schoolbells ring 88
Lets be friends 89
Our four footed friends 90

Pancho Goes to a Fiesta

Pancho 91
Juanita 91
The Gauchos 92
Uruguay 92
The little white donkey 93
The Banana 93
Old King Coffee 94
The Rockies and the Andes 94
Ecuador 95
The Imba Ooba tree 95
Fiesta 96

Index

Page

Forward—by Leon Goldsmith.... 5
Preface—by Dr. Israel Knox.... 7
Nocturne 11
Melancholia 12
Japanese Hokku 13
Hokku 14
To M. L. 15
August, 1945 16
Nocturne 17
Thirst 19
Elf 19
Thoughts 19
Fear 20
Earache 20
Quatrains Portrait 21
Care 21
I am a King 22
Spring Trees 22
Glazed Nocturne 23
Dancer 23
The Water 24
After 24
Street 25
When Ignorance is Bliss........ 25
Grandfather 25
9 to 10 P.M........ 26
Spectator 27
The Midnight 27
Midnight Walk 28
Cardinal 28
Wings Again 29
Petulance 29
Lullaby for a Failure 30
To Beauty an apology for inarticulation 30
Debutante 31
Curiosity 31
Winter Sunset 32
Window Watching 32
Values 33
Midnight 33
Anticlimax 34
To a new baby 34
Water color tubes 35
Sea Under 35
A Thumb 36
Illusion 36
Growth 36
The Moon is Alone 37
In Memoriam 37
The Weckquaesgeek 38
Direction for Climbing 39
Cecelia 40
Finis 40
Thief 40
So does the Year 41
Triolet 41
Melancholia 41
After Victory 42
Eternity 42
Wraith 43
The Immutable Transit Phase 44
Transit 44
Last Walk 45
Escape 46
Afternoon 46
Dream 47
The Inevitable 48
Hour 49
Rain! Rain! 49
Brighton 50
Rain on the Sea 50
Summer Dark 50
Rain 51
Green Gold 51
A Teacher 52
Botanic Garden 52
Chrysanthemum 53
Epitaph for me 53
Epitaph for Carl 53
The Turning Year 54
Blue Monday 54
More Rain 55
Snow 55
Snow Day 55
Snow Night 56
Nineteenth Birthday 56
Paths 57
V For Victory 58
Ballad of Abe Lincohn 59
Ballad of Flight 60
Incident 61
Rain and mud 62
I feel like Walking 65
Washington 65
Little Queen Esther 66
Absalom, My Son 69

Copyright by Mrs. Sarah Goldsmith New York, 1953

Printed in the U. S. A.

Printed by
Grenich Printing Corp.
151 W. 25th St.
New York, N. Y.

BEATRICE GOLDSMITH

THE WORLD GROWS SMALLER

POEMS & SONGS

NEW YORK, 1953